

Luglio

1960

- 1 P. Novotný, S.J. 14' om. Notizie dal mondo cattolico chyží
- 2 P. Novotný Litt. Ap. "Inde a primis" - de cultu Prez. Sanguinis N.S.G. Christo
- 3 Concerto di musiche religiose
- 4 Abate Ondrák - P. Novotný Appello per la festa di SS. Cirilo e Metodio
- 5 Ovečka Novotný Il Nuovo Presidente della Pontificia Accademia delle Scienze /SC/ - Notizie
- 6 P. Novotný Notizie dal mondo cattolico chyží
- 7 P. Novotný Genera litteraria /SC/
- 8 P. Novotný Notizie dal mondo cattolico
- 9 P. Novotný Il Bambino di Praga a Canada
- 10 P. Ovečka Omelia
- 11 P. Novotný Concerto di musiche religiose chyží
- 12 D. Stojaspal P. Novotný Teorie di Darwin /Pro Eccl. sil. 6/ chyží
- 13 P. Novotný Notizie dal mondo cattolico chyží
- 14 P. Novotný Genera litteraria - 3 /SC/
- 15 P. Novotný Notizie dal mondo cattolico chyží
- 16 P. Novotný La morale Sovietica
- 17 - - - Concerto di musiche religiose

- ODOL
- OBLIVI
18	D.Rýpar	P.Novotný	14	I protestanti di Germania e la Chiesa
cattolica /SC /
19	D.Stojaspal	P.Novotný		La legge naturale /Eccl.Sil. 7/
20		P.Novotný		<i>Johi</i> Notizie dal mondo cattolico
21		P.Novotný		Genera litteraria 5 /SC /
22	P.Špidlík	Novotný		Il Servo di Dio Rupert Mayer, S.J.
23	P.Špidlík	Novotný		Il Pelegrino racconta
24				Concerto de musiche religiose
25		P.Ovečka		Messaggio di Giovanni XXIII per Malta
				Preparazioni al Congresso Eucharistico
26	D.Stojaspal,	P.Ovečka		Iddio - Origine della vita /Eccl.Sil 8/
27		P.Ovečka		Notizie dal mondo cattolico -
				Congresso Eucharistico a Monaco
28		P.Ovečka		Motu proprio "Rubricarum Instructum"
29		P.Ovečka		Notizie sulla preparazione del Congresso
Eucharistico di Monaco /SC 50, 52, 53,
55, 58/
30	A.Heidler	P.Ovečka		"Pro mundi vita"
31		P.Ovečka		Inaugurazione del Congresso
				Concerto /Inno ufficiale/ - - -

ústav pro studium
totalitních režimů

Již od prvních měsíců Naši velekněžské služby opětovně se dálá, když se jednalo o každodenní projevy zbožnosti, že jsme vyzývali věřici, abychom aby zvláště horlivě uctívali symbol záruky Božského milosrdenství v lidských duších, v Církvi svaté, na celém světě, jehož Ježíš Kristus je spasitelem a vykupitelem, totiž Nejdrahotocenější jeho Krev, vši úcty hodnou. u

My jsme si přivykli k tomuto času zbožnosti již mnohem domácího krbu, kde vykvetlo naše dětství. Ještě dnes s pohnutou myslí vzpomínáme naše rodiče jak denně během července doma zbožně recitovávali litanie Nejdrahotocenější Krve.

Posloucháme pov buzení apoštola: "Dbejte nasebe i na celé stádó, v kterém vás Duch svatý postavil jako představené, abyste spravovali církevní obec našeho Boha, kterou si získal vlastní krví.", Přitom jsme přesvědčeni, Důstojní bratří, že hlavní a obzvláštní starosti našeho apoštolského úřadu vyžadují nejprve, abychom dohliželi na zachování zdravého učení a pak abychom se postarali o správné konání a šíření veřejných a soukromých pobožností. Proto povzbuzujeme všechny své syny, aby si všimli jak jsou spojeny ony dvě velmi rozšířené pobožnosti, k Nejsvětějšímu Jménu a Nejsvětějšímu Srdci Páně a jak nerozlučně s nimi musí být spjata úcta k Nejdrahotocenější Krvi Vtěleného Slova, jež pro mniché byla vylita za odpustění hříchů.

Je-li pak vrcholně zapotřebí, aby liturgická činnost Církve souhlásila s vyznání katolické víry, aby tak ménem řád víry určoval řád modlitby, a aby se nezaváděli žádné druhy zbožnosti, které které by nevyvývěraly z čistých pramenů pravé víry, je stejně žádoucí, aby jednotlivé druhy zbožnosti mezi sehou souhlasily. Je totiž třeba, aby mnohem mnohem hlavní druhy zbožnosti, které jsou vhodnějším prostředkem posvěcení, nebyly mezi sebou v rozporu a aby ty, které mají menší význam, ustoupily těm všeobecnějším jež přinášeji společnou spásu, získanou tím, který je "prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny lidi." Jestliže věřici zažidí život a my své přesvědčení podle pravé víry a zdravé zbožnosti, mohou si být jisti, že cítí s Církví a že stojí ve společenství modliteb a lásky s Kristem Ježíšem, Kristem Ježíšem pravím, Stvořitelem a Nejvyšším Veleknězem vznešeného náboženství, jež od něho má svou jméno, hodnost a sílu.

Sv.Otec potom dokládá, jak právě rozvoj liturgického kultu byl zasazen třemi zmíněnými pobožnostmi.

Stačí vzpomenout, praví se dále doslovně, že již od 16. věku Naši předchůdci obohacovali kult Jména Páně, jejž mnohem během předchozího století po Italii neúnavně šířil sv.Bernardin Sienský. Ke cti tohoto Nejsvětějšího Jména bylo zavedeno nejprve Božské officium, a my sv., pak byly schváleny i litanie. Nemenšími dobrdiními Římští Papežové zvýsili lesk i kultu Božského Srdce Páně, k jehož rozšíření a dokonalému utvrzení přispěla zjevení Krista Pána sv. Markétě Marii Alacoque. Římští papežové zašli tak daleko, že nejen vysvětlili v čem s očivá podstata a síla této pobožnosti, nýbrž i prohlásili

to

ji za oprávněnou, její rozšíření podporovali a mnoha veřejnými dokumenty církevního učitelského úřadu, mezi nimiž obzvláště třemi encyklikami.

A také úcta k Nejdrahocenější Krvi Ježíšově měla v minulém století velkého zastánce ve S.Kašparu Del Bufalo, knězi římského klérku, jemuž, jak se sluší, nechybělo schválení a souhlas apoštolská stolice. Proto je dobré připomenout, že na rozkaz Benedikta XIV. byla složena mše sv. a officium ke ctí Nejsv. Krve Božské o Spasitele, a Pius IX. zavedl jeho liturgickou slavnost v celé církvi, aby splnil slib, učiněný Bohu v Gaetě. Nakonec Pius XI. na pamět 1900 výročí spásy lidského pokolení povýšil svátek na duplex první třídy a to proto, aby mysl kult Krve Spasitelovy sili a aby z něho stále více lidí čerpalo užitek.

Jdouce tedy důsledně ve šlépějích našich předchůdců, za tím účelem, aby úcta ke ~~krvi~~ Nejdr. Krvi Neposkvr. Beránka Krista stále více sílila a kvetla, schválili jsme ~~mámu mluvícímu~~ příslušné litanie, složené posv.kongr.míra obřadu, a doporučili jejich recitaci jak soukromou tak i veřejnou přidavše jim vhodné odpisy. Nakolik nám přísluší starost o všechny církve, přejeme si, aby v této době stísněné velmi vážnými duchovními potřebami věřící měly v úctě ony tři druhy pobožností, které jsme zhora pochválili, neboť vždy a všude mají spásenosnou sílu a účinně podporují náboženský život.

Když tedy přichází den a měsíc zasvěcený úctě Krve Kristovy, ceny našeho vykoupení, záruky spásy a nikdy neutuchajícího života, nechtě věřící o ní intensivněji rozjímají a ke své spáse ji užívají, tím že budou častěji přijímat ~~krv~~ Eucharistickou svátost. Proniknutí tímto světem, jež pramení z plodných pobídek Písma sv. a sv.Otců a círekvních učitelů, nech pro sebe uvažuje jakou sílu má tato skutečně nejdražší Krev, "jejíž jedna krupěj by jen stačila,/ aby celý svět všech hříchů zbavila.", jak zpívá Církev ústysv.Tomáše Akvinského a jak bylo od našeho předchůdce Klementa VI. moudře potvrzeno.

A ježto Krev Krista Boha a Krista člověka má nekonečnou moc a zároveň nekonečná je i láska, jež pohnula vykupitele, aby ji vylil, již osmého dne od narození při obřezání, pak hojně v zahradě Getsemanské, kde upadl do smrtelných úzkostí a vroucněji se modlil, potom když byl bičován a trním korunován a konečně, když velká rána otevřela jeho bok, aby tu byla ~~krv~~ známka oné Božské Krve, jež se vylévala také do všech svátostí Církve. Je tedy nejen vhodné i nanejvýš žádoucí, aby všichni věřící, kteří byli obrozeni touto Krví, se jí zbožně kořili a provázeli ji citem plným vděčnosti.

Slouží tedy plně k spáse a je nanejvýš vhodné zdávat kult latrie, jenž patří Kalichu Krve Nového a Věčného zákona, ~~krv~~ hlavně tehdy, když se pozavídá je při eucharistické oběti, aby se mu věřící klaněli a aby jej viděli. Stejně se sluší, aby následovalo přijetí této Krve, poněvadž v Eucharistické svatosti Krev Kristova je nerozlučitelným svazkem spojena s jeho tělem a tak se přijímá. A tak ~~věřící~~ přítomní věřící, v duchu úzce

spojeni s knězem, budou moci v mysli úplně pravdivě opakovat slova, která se pronášejí během sv. přijímání: Vezmu kalich spásy abudu vzývat jméno Páně.. Krev našeho Pána Ježíše Krista zachovej mou duši k věčnému životu. Amen. Tak se stane, že věřící, kdykoliv hodně přistoupí k svatému přijímání, získají hojnější mnoho užitek vykoupení, zmrtvýchvstání a věčného života, jejž veškeré velké lidské rodině získala Krev obětovaná Kristem skrze Ducha svatého. Ti pak, kdo se budou živit Tělem a Krvi Ježíše Krista, budou požívat oné božské moci, která v Církvi vzbudila zástupy mučedníků. Tito věřící budou snadněji snášet denní námahu a těžkosti, a bude-li třeba vystaví i svůj život v nebezpečí kdykoliv toho bude vyžadovat obrana křesťanských ctností nebožského království. Neboť budou planout onou laáskou, již krásně popsal sv. Jan Zlatoustý těmito slovy: "Vzdalujme se od ono-
ho stolu jako lvů, kteří srší ohněm, strašní dáblovi, myslice nato, kdo jež naší hlavou a jakou lásku nám ukázal. Tato krev, hodně přijatá démony odhání daleko, volá k nám anděly a samého Pána andělů. A když je vylita, tato Krev obmývá celý svět. Toto je cena sveta, toto je čím Kristus církev vykoupil... Tato myšlenka usměrní naše city. Jak dlouho budeme létat na vězech přítomných? Což nás to nepovzbudí? Jak dlouho ještě se nebudeme starat o naši spásu? Myseleme na to, co nám Bůh uštědřil, děkujme mu a slavme ho, nejen věrou nýbrž i skutky.

Kéž by ti, jež zdobí jméno křestanů, častěji si připomínali otcovské povzbuzení prvnímu nejvyššímu Velekněze, který psal: "Žijte v bázni Boží po dobu svého pozemského vyhnanství. Víte přece, že jste byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjajícimi, zlatem nébo stříbrem, nýbrž drahou Krvi Krista bezúhonného Beránka." Kéž pozorněji naslouchají apoštolu národů, jenž takto mluví: "Byli jste koupeni, a to vysokou cenou. Ať tedy vaše tělo působi Bohu čest." Když pak k tomuto dojde, pak jejich jednání bude důstojnější a čestnější, takže budou moci být příkladem druhým. Tak také Církev působící ctnosti, bude moci vykonávat svůj úkol k užitku lidského pokolení. Kdyby lidé poslouchali nutkání Boží milosti, jež chce, aby se všichni spasili, tak jak jsou všichni vykoupeni Krvi jeho jednorozencového Syna, a povolání jeho křesťanskému lidu jako údy do jednoho mystického Těla, jehož hlavou je Kristus, oč těsněji by se mezisebou spojili pouty bratrské lásky jak jednotliví lidé, tak i kmeny a národy. A čím klidnější by pak byl i mír, kterého by byla účastna přirozenost lidská, Boha hodnější, neboť vpravdě byla stvořena k obrazu a podobenství svého Tvůrce.

Nakonec sv. Otec povzbujuje biskupy, aby svým ovečkám vhodným způsobem sdělili obsah tohoto apoštolského listu, a posílají jim k tomu své apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra, dne 30. června v předvečer svátku Nejdražší Krve P.N.J.K. roku 1960, druhého v našem Pontifikátě.

Jan Papež Dvacátý Třetí

3/2

183/1

Nář. oh. Dr. drab. když jí vyměl moh. vrl. J. Š. Bušek

Výkřídelník z hřeb. minci

v pravdě Al. Schöderer /

Un. žel. fum'

1) 0'ččč, opakovaný ní uhlíkový

2) Brus' vln., období jenoví

Výkřídelník J. Š. B., prav. Al. Sch.

Al. Sch. zdejší režim: "U hřebu nelze vymělat

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

4/7

Saint Procopius Abbey

Lisle, Illinois

OFFICE OF THE ABBOT

merutto

1871

8/9

g. 33

EVĚSICHI NI JSME APOŠTOLY VÍRY

Draží katolíci v Československu, krajané a exulantí ve svobodném světě,

~~Jedenácti sté výročí příchodu svatých věrozvěstů k našim
předkům na staroslovny Velehrad je vzdálen jen pouhé tři roky. Zatím
ještě kalné ovduší nesvobody a tyranství prostupuje Československo.
Biskupové v Československu se nemohou sejít na Velehradě ku společné
a podniknout schůzixxypodnikl rozsáhlé přípravy na důstojné oslavy jubilea
pokřestanení. Síly temna a jejich lidské nástroje všemi špatnými
prostředky se snaží, aby náboženský život v Československu poničily.
Usilují, aby především u mládeže vymizelo veškeré vědomí národní
přináležitosti ku křesťanské tradici.~~

~~Bylo by největším proviněním proti Kristovu příkazu hlásat
evangelium, kdybychom v dnešní pohnuté době, plné křiv a utrpení, jen
s bolestí v srdci sledovali smutné pronásledování našich bratří,
olupovaných a pronásledovaných pro víru, a přitom nic nepodnikli, aby
v těchto časech nejmocnější víra Kristova právě vxxkátxadké persekuce nebyla jim posilou, vědomím
spásy a také i cestou k míru a štěstí rodin i národů.~~

~~V dobách, kdy katoličtí biskupové nemohou na Velehradě vyhlásit
celonárodní program příprav na mžaxu důstojnou oslavu Cyrilometodějského
jubilea, je nutno k oslavě tohoto jubilea pracovat co nejvíce možno
aspoň ve svobodném světě. Dnešní vládci v Československu mohou potlačit
zjevné oslavy, ale nemohou potlačit sílu víry v srdcích lidu. Uvědomáme
li si tento stav, víme, jak můžeme na oslavu jubilea pracovat.~~

Pokud bude existovat v Československu ~~národní~~ náboženská nesvoboda, bude vycházet iniciativa k oslavám Cyrilometodějským především od nás z americké Sázavy, z opatství Svatopetrského, ~~xxkámeckého~~ Každého roku jsou vyhlašovány úmysly — příprava na velké jubileum.

Od pátého července tohoto roku musíme probudit a získat všechny katolíky našeho rodu k velké, cílevědomé práci na oslavu Cyrilometodějského jubilea, která, dej Bůh, bude korunována opětovným návratem celého národa ke křesťanství. K tomuto cíli musíme celým srdcem a všemi ^{svými} silami pracovat, a to jak my, kteří jsme ve svobodném světě, tak i naši bratři ~~xxkámecké~~ za železnou oponou v rámci svých možností.

Za prvé: Všichni ~~saximadama~~ v dalším roce příprav na jubileum se budeme společně modlit k Matce Žně, která je uctívána na Velehradě, aby nastal ve světě mír, ~~účinku~~ trpícím navrácena svoboda a aby došlo k sjednocení křesťanů.

Za druhé: Všichni budeme vzývat svaté věrozvěsty a národní patrony ~~vnučenuti~~, o inspiraci, jak se stát dokonalejšími křesťany v eucharistickém spojení.

Za třetí: Všichni budeme pracovat, apoštolovat tak, jako bychom byli přímými vyslanými žáky svatých Cyrila a Metoděje, poslanými šířit evangelium a obrátit celý národ ke Kristu.

Každý katolík ~~musí~~ musí cítit, že je součástí této velkébrodné snahy a povzbuzovat a získávat pro ni další. V Československu nemohou být zřízeny výbory pro přípravu oslav Cyrilometodějského jubilea a k uskutečnění této snahy. Ale od 5. července každý katolík v Československu, který slyší nebo dostane tento vzkaz, nechť se považuje za plného člena celonárodního přípravného duchovního výboru. Ať pracuje ve smyslu vytýčených úmyslů, jak nejlépe může a dovede, aby víru Cyrilometodějskou, nejvzácnější poklad národní, posílil, povýšil, povznesl a rozšířil co nejvíce.

173/3

Každý je povolán, aby se stal apoštolem víry a šířil ji jako by byl přímo vyslán svatými bratřími Cyrilem a Metodem. Dnešní nepovolani vládci mohou zamezit organizování oslav a vytvoření výborů. Nemohou však zamezit vytvoření celonárodního duchovního výboru, který duchovně spjat modlitbou k Matce České a k národním patronům, zahájí velkou misijní práci duchovní obrody v národě.

Totéž platí

mai

O totéž budou usilovat katolíci v celém světě.

Každý katolík našeho rodu ve svobodném světě nechť se považuje za člena tohoto duchovního výboru a pracuje v témže duchu jako bratří doma. Výbory se vyučují, aby připravovaly společně inciavní kroky a práci. Proto každý může psát, co by se mělo podniknout, v jakém směru pracovat. Každý podnět, který přijde od kohokoliv, předám řídícím výborům příprav na oslavy Cyrilometodějského jubilea. Takové výbory můžeme ve svobodném světě ustavit. Z nich bude vycházet další iniciativa a povzbuzování k práci.

Ústředním, řídícím výborem na přípravu oslav Cyrilometodějských bude Apoštolát svatého Cyrila a Metoděje, ustanovený u nás v Lisle, spolu s Křesťanskou akademii, a dále budou jej tvorit naši čelní unionistickí pracovníci, zvláště z Orientálního ústavu v Římě a z Ruska. Výbora budou mít na vlastním konci duchovního výboru uvědomělých katolíků duchovně spojených v Československu a ve svobodném světě.

Mohutné přípravy k oslavě cyrilometodějského jubilea se začnou brzy naplno rozvíjet a současně zahájí svou nezmírnou tichou, ale přitom nesmírnou práci onen duchovní výbor uvědomělých katolíků duchovně spojených v Československu a ve svobodném světě.

Jsem si jist, že tento nadrozměrný úkol, aby do jubilea nastala duchovní obroda celého národa, se podaří, když všichni, opakuji všichni katolíci bez rozdílu, začneme k komunikační vytčenému cíli působit.

Veritti

(g.33)

4

187/4

pracovat, když rozmnožíme poklad nejdražší: svatou víru.

Volám vás všechny, abyste se nadchli pro tuto apoštolskou práci. Všechny, každého bez rozdílu, i ty, kteří stojí opodál víry, aby nalezli v ní, co my v ní poznali.

Do tří let musí nastat duchovní obroda. Doba je krátká, práce přemnho. Nikdo nesmí stát stranou. Pro každého je v této práci více místa, mnohem více, než jí může vykonat. Jde o záchrana národa. Jde o věčnou spásu duši. Jde o nejdražší statky. Prosím, zapřísahám, ke každému se obracím, aby apoštoloval. Čas do splnění cíle ~~je~~ ^{jsou} jen tři léta.

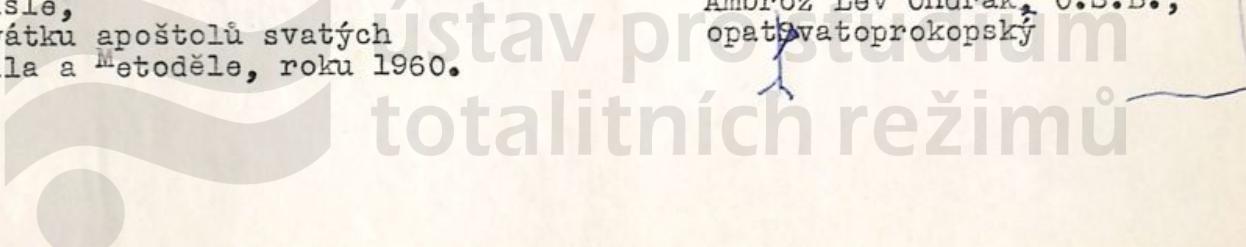
Když všichni ve svobodném světě a v Československu se nadchneme apoštolskou myšlenkou jako ^{psychom} byli přímými žáky svatých Cyril a Metoděje, dokážeme divy nám jistě požehná a zajisté upraví také cestu našemu lidu z otroctví ke svobodě a přivede křesťany blíž k jednomu ovčinci, jak se o tolik usilovalo v minulých letech na Velehradě a jak o to usiluje nynější slavně panující svatý Otec, který ^{věrtem} ^{ménem}, svolal ~~ekumenický~~ koncil, také s cílem unionistickým. Velehrad víry skutečně bez pohromy stojí, a je na nás, na nás všech ve svobodném světě i za železnou oponou, abychom Velehrad víry, Cyrilometodějský odkaz, nesli ~~do~~ k srdci každému příslušníku našeho národa, do našich rodin, do celého národa, ~~xžaxjazmáxaxprogramxaxzík~~ aby byl opět celý křesťanský. To je náš program a cíl.

Žehnám Vám k této práci a svolávám na ni požehnání Boží.

V Kristu Vás

V Lisle,
K svátku apoštolů svatých
Cyrila a Metoděje, roku 1960.

Ambrož Lev Ondrák, O.S.B.,
opat vatopokopský

30

158/1

Nový president Papežské akademie věd

27. března svatý Otec Jan XXIII. jmenoval msgre Jiřího Lemaitra presidentem Papežské akademie věd. Msgre Lemaitre, nástupce zemřelého františkána P. Augustina Gemelliho, přednáší na katolické universitě v Lovani v Belgii. Byl vysvěcen na kněze r. 1923, když byl skončil svá studia přírodních věd a dosáhl doktorátu v matematice. Byl jedním z prvních členů Papežské akademie, které jmenoval Pius XI. při reorganisaci Akademie.

Msgre Lemaitre je jeden z nejslavnějších odborníků v přírodních vědách naší doby. Dosáhl světové známosti svými studiemi o relativní teorii. Velmi známá je jeho teorie o nesutálé expansi kosmického prostoru. Mnoho ze svých knih uveřejnil v publikacích Papežské akademie, např. chválořeč na Rutherforda a základy své teorie; podle jí vesmír začal z jediného střediska energie, které by se dalo redukovat na jediné atomové jádro. O tomto tématu uveřejnil nedávno dílo, které vzbudilo velký zájem odborníků ~~xx~~^{odvážnosti}, s jakou ^{VV} položil svou teorii, a způsobem, kterým ji hledí dokázat. Oblastí bádání prof. msgra Lemaitra jsou: teorie relativity, expanse vesmíru, vytváření kosmických mračen a kosmické záření. Msgre Lemaitre je vědec světového jména, který tedy důstojným způsobem bude předsedat nejvyšší papežské vědecké instituci.

První Akademie věd byla založena v Římě. Bedřich Cesi, syn bohaté rodiny, upořádal 17. srpna 1603 první kroužek všech, kdo se zajímali o bádání světa přírody a ducha. Za svůj znak si zvolili rysa, s mimořádně ostrým zrakem; ital. ⁿ ~~XXX~~ "lice", odtud Akademie "dei lincei". Jejím členem byl i Galileo Galilei od r. 1610, a při svém bádání se těšil přízni a podpoře papeže. Po smrti Cesiego Akademie upadala. Benedikt XIV. ji hleděl vrátit život, ale podařilo se mu to jen částečně. Řada papežů po něm byla příznivci akademie; ta ale nikdy nedosáhla slávy, jakou měla ve svých začátcích. Po obsazení Říma italskými vojsky r. 1870 a jeho přivtělení k Itálii liberalistické prvky v Akademii nabyla vrchu, takže jen málo jejích členů se zajímalo o otázky vědy a víry.

Na konci světové války Benedikt XV. chtěl znova obnovit svazky, které pojily národy při vědeckém bádání. Presidentem nové Akademie věd jmenoval jesuitu P. Gianfranceschiho, slavného fyzika a prvního ředitelého vatikánské rozhlasové stanice. Nástupce Benedikta XV. Pius XI. uveřejnil 28. října 1936

apoštolský list "In multis solatiis"; prohlásil jím, že v Papežské akademii bude místo jen pravda, bez ohledu na omezení, které by nepocházely ze samé povahy vědeckého bádání. "Pravda vás osvobodí", mělo být heslem Akademie, a jejím členem se mohl stát kterýkoli vědec, ~~jeho~~ práce vedla k uznání Boha, stvořitele a pořadatele přírody, kteréhokoli náboženství. Jako každá jiná akademie vědecká i Papežská akademie má svá slavná zasedání poměrně zřídka. Akademici jsou navzájem spojeni prostřednictvím stálého sekretariátu, který má sídlo ve Vatikáně.

Mnoho vědců světové pověsti publikuje alespoň část svých prací pomocí akademie. Pohlédneme-li na seznam nynějších papežských akademiků, najdeme jména, která říkají něco i málo zasvěceným v přírodních vědách. Tak např. je členem Papežské akademie věd sir Eduard Appleton, profesor fysiky na Londýnské universitě, profesor Niels Bohr z Kopenhagenu, profesor fysiologie ve Groningen v Holandsku Buitendijk, profesor Millikan, ředitel Ústavu pro fysiku v Pasadena, USA. Členem Papežské akademie byl též objevitel penicilinu zemřelý profesor Fleming. 70 členů akademie představuje všechny obory přírodního bádání a téměř všechny národy.

Akademie uveřejňuje "Komentáře" o aktuálních otázkách - dosud vyšlo 14 svazků; dále "Akta", tj. relace o jednáních zasedání - dosud vyšlo 16 svazků, a konečně "Miscellanea", ve kterých mohou publikovat výsledky svých prací i mladší vědci, třebaže nejsou členy Akademie.

Papežská akademie věd uděluje ceny za zvláštní zásluhy ve vědeckém bádání. Pius XI. založil fond 50 milionů zlatých lir a diplom uznání, který byl několikrát udělen. Mladým vědcům Akademie umožňuje odborné studium v cizině.

Až tedy Kasino Pia IV. ve vatikánských zahradách znova otevře své brány, bude možné zase viditelně vidět, jak Církev pokračuje ve své tradici být podporovatelkou a mecenátkou vědy a kulturní. Nový akademický sál, který postavil Pius XI., shromáždí nejznámější vědce celého světa, kteří pak po zdraví svého nového prezidenta Akademie. Svatý Otec snad použije této příležitosti, aby pojednal o vztazích mezi vědou a náboženstvím. Při posledním slavnostním zasedání Papežské akademie Pius XIII. promluvil o otázce víry v Boha v moderním světě.

Kniha Exodus nám podává Desatero jako úvodní část velkého zákoníku. V nejbližším kontextu stojí dějinný úvod, který předchází a soubor zákonů, který následuje. Biblický kontext sám však nevrhá dosti velké světlo na vědecké porozumění Desateru.

Posloupně, jak asyriologové, učenci zaměstnaní na vykopávkách kultur antického východu, uveřejňovali první kodexy Chammurabiho, Lippit Ištar, Ur-Namu a jiné, někdy i v několika antických exemplářích, stávalo se jasným, že sbírky zákonů v Bílbí zrcadlí společnou juridickou kulturu. Již tímto zjištěním toto zjištění znamenalo ulehčení a obohacení poznání bible, neboť tak se ukázalo, že bible je částí jednoho velkého jednolitého souboru, a jako taková se dá lépe pochopit, než kdyby stála jen sama o sebe.

Tento přínos archeologie a méně asyriologie podivuhodně osvětlil Starý zákon. Mohlo k tomu systematické bádání podle metod literárních forem, ještě něco přidat? Po první pokusné fázi téměř systematickém tohoto bádání přišlo definitivní studium, uveřejněné na necelých stránkách. Albrecht Alt tam vyložil výsledky své analyse. Kdyby někdo nezasvěcený četl Altovu práci, pokrčil by rameny, kdyby zjistil, že Alt neobyčejně zdůrazňuje, že tyto zákony začínají Kí tj. v případě, a pokračují "Im" tj. jestliže, mají předvěti a závěti podřízené, jsou formulovány v třetí osobě jednotného čísla a to bez zmínky Boha nebo jeho lidu. Konec konců na něco podobného by mohl přijít kterýkoliv začátečník, když se zastupuje do hebrejské skladby. Altova zásluha spočívá v tom, že našel jak veliký tyto malíčnosti mají význam. a řekl v čem tento význam spočívá.

Za prvé, že jakýsi význam mají zdůrazňovala již dříve škola literárních druhů, ale říká, jaký je to význam, je zásluhou našeho bádatele a jeho intuice.

Určením tohoto schematu Alt má již formální pevnou basi pod nohama pro další kroky v práci. Byly však i údely. V jednom případě se stalo, že zákon sice začíná předvětím jak obyčejně, ale v závěti je schema přerušeno a zákon pokračuje v druhé osobě a větách souřadných. Tak je tomu v případě zákona odplaty, msty, lex talionis. A zase v jiném případě po předvěti normální schematu následuje závěti vyjádřené v druhé osobě a s poznámkou o "mém oltáři", jež se klade do úst Božích. V těchto dvou případech je vidět střetnutí dvou kultur. Schema tím bylo, porušeno, ale šťastné neštěstí, neboť nám pomohlo určit druhé stylistické schema.

Toto schema nezačíná Kí nebo Im, protože je jednoduché a nemá ani předvěti ani závěti, je formulováno v druhé osobě, je řečeno Bohem, vyznačuje se snahou po hutnosti vyjádření, bez velkých rozlišování, počítaje v to i to, že celý odstavec spočívá v poměrně krátké serii oznamení stálého ratmu. Všecko toto by se mohlo zdát pouhou mluvnickou hříčkou, jež nemá žádného významu, ale ve skutečnosti může jde o věci velmi důležité, neboť různé formule prozrazují různou mentalitu.

Druhé schema má určitý počet variací, např. "Kdo poraní člověka k smrti, smrtí zemře". Přísudek je krátký a charakterisuje podmět, sdvojením ko-

řene: smrtí zemře, se klidně zdůrazňuje vážnost trestu. Několik takových formulí opakovaných v serii odtrhuje rytmus a zvyšuje intenzitu dojmu. Jiný variant přichází pod formou zlořečení. Jsou to litanie, na které lid odpovídá: Amen. Zlořečen, kdo zlořečí otci a matce. Amen. Zlořečen, kdo svede slepého s přímé cesty. Amen. Zlořečen, kdo ruší právo sirotka. Amen.

Rytmus je pět stop jako v prvních variantech. Jde většinou o skryté zločiny. Lidský rozsudek je neodsoudí, ale může je postihnout Boží zlořečení. Jsou to však zločiny, jež se týkají lidu a lid jim zlořečí ve veřejném schromáždění. Poslední variant, snad nejstarší, je mimořádně prostý. Prostý zákaz v budoucím čase. Nezabiješ. A jejich serie začíná zmíinkou Původce a důvodu těchto přikázání: Já jsem Jahve váš Bůh. Sloveso, přísudek je vyjádřen samým Bohem, plnou váhou jeho moci a nepotřebuje vysvětlení. Toto je variant Desatera, základního textu naší náboženské a mravní kultury.

Až sem bezprostřední výsledek analyse literárních forem. Autor nazývá první formu zákony kasuistickými, druhou zákony apodiktickými. První ukazují prvotní dílný smysl společnosti Starého Východu, apodiktické jsou typické pro izraelský národ a mají autorem geniálního organisatora, jehož jméno nám tradice jednomyslně přenáší. Ovšem Mojžíš, je tu pouhým prostředníkem. Bůh mluví v první osobě. Celý život národa prohlašuje za své vlastnictví a povznáší jej na náboženskou úroveň těmito zákony, jež jsou projevem a vyjádřením jeho vůle. Bůh začíná dialog s národem. Slovo těchto zákonů není slovem tvůrčím, jako Bůh řekl a bylo, jež nedopouští žádného odporu. Naopak, zákon je slovo, které určuje pořádek svobodným lidem. Je to první slovo dialogu, od lidí se pak očekává odpověď, přijetí a plnění daného přikázání. Přijetí a plnění se pak nemá dít z lidských nebo profánních motivů, nýbrž z motivů náboženských. Zatímco zákony kasuistické se uchovávaly jako psaná tradice a byly upevňovány na branách nebo tržištích měst, apodiktické zákony se uchovávají a obnovují při bohoslužbách kněžími, v náboženských schromážděních lidu. A poněvadž tento dialog byl adresován lidu jako společnosti, tyto zákony mají jasný sociální ráz a mají na zřeteli individuum v jeho odpovědnosti vůči komunitě.

Z těchto apodiktických zákonů, které se opírají o sílu Božské vůle, plyne nový závazek a autorita i na mnoho ostatní zákony, vzaté z ostatních kultur, a proměněné v dílčí předpisy velkým náboženským pořádkem, vyžadovaným a zavedeným od Boha. Jedná se o zákony původně profánní, jež pronikl náboženským citem a povýšil je do sféry nadpřirozené a obohatil silou božské vůle. Žádný div tedy, že Izraelité zapojili oba typy zákonů do jednoho zákoníku, vždyť sama vůle Boží je zapojila do jednoho společného plánu na spasení lidu. Vnější stránka kasuistických zákonů, jejich stilistické schéma je vynálezem lidské juridické praxe. Jejich hlbší stránka, jejich volná dynamická struktura, jejich povznešení pochází z výše, od Boha. Nejde tedy o falsifikaci, když se Mojžíšovi a Jahve připisují všechny tyto zákony bez rozdílu.

Svati Otcové, středověcí církevní učitelé, klasičtí vykladetelé Písma nemoželi podat rozlišení, které jsme právě viděli, poněvadž neměli přeslušní srovnávací prvky. Moderní učenci je měli. Tak jeden profesor pomocí aplikace metody literárních druhů došel ke správné distinkci, správnému rozlišení. Tímto Altovým příspěvkem se obohatilo a prohloubilo naše poznání tohoto sektoru bible ato nejen ze stanoviska stilistického a kulturního, nýbrž, ato je podstatné, ze stanoviska náboženského.

Bilance metody "literárních druhů" aplikovaná na Desatero Božích přikázání je tedy pozitivní.

Příště promluvíme o úmluvě.

6760

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

P. Dr. Adolf Pelikán, S.J.:

MILOSTNÉ PRAŽSKÉ JEZULÁTKO

(Z promluvy při intronisaci sošky v Montreal, Can.)

Původ úcty: Bylo to v 17. století, ve věku plném neklidu, zmatků a hružby pro naš český národ. Vlast se pozvolna ztrácela. Tricetiletá válka si postupně vyžádala poslední groš pro žoldnéře i životy všech mladých synů. Města a vesnice byly rozbořeny a vypáleny, pole neobdělána, rodinný krb vyhasl. Národ byl sužován vpády Švédů a Sasů, kteří dokonali dílo zkázy. Dějepisci soudí, že v Čechách zůstalo jen asi 800,000 lidí. Dva miliony jich zahynulo hladem a barbarskou krutostí nepřátel. Tehdy — roku 1628 rád bosých karmelitánů se usídlili na Malé Straně na místě bývalé protestantské modlitebny. Než i tam bída byla domovem. Když dostoupila vrcholu, tu kněžna Polyxena z Lobkovic, chot' nejvyššího kancléře království českého, zaklepalu v fortu klášteru a podávajíc sošku řekla: "Přináším, co mám nejdražšího, učtivejte ji a nebudeste mít nedostatku." — Převor umístil sošku v oratori kláštera. Paní Polyxena byla jednou z nejušlechtlejších žen té doby. Jej matka Maria Manriquez, pocházela ze Španělska, odkud pravděpodobně přivezla onu sošku.

Roku 1631 při vpádu Sasů se Praha vzdala, posádka prchla a nastalo drancování města. I karmelitáni bylirozprášeni. Jejich klášter byl zpleněn a soška — "modla papeženců" — zhanobena a pohozena. Teprve po 5 letech Pater Cyril od Matky Boží, kdysi jako novic horlivý ctitel Jezulátko, se vrátil první, pátral po sošce a nalezl ji v smeti za oltárem. Našli se dobrodinci a brzy se zaskvěla v původní krásu.

Na svátek Jména Ježíše roku 1644 byla pro ni zřízena v kostele zvláštní kaple a její veřejná úcta započala. Ještě na konci války při vpádu Švédů, hrozilo karmelitánům i milostné soše velké nebezpečí. V noci na 26. červen 1648 žoldnéři generála Königsmarka zabušili na dvěře, byli však neznámým vojinem Švédem Rutgerem zadrženi. A kupodivu tento z pověření velitele byl ustanoven strážce kláštera i svatyně, kde sta měšťanů nalezlo útočiště. Po podepsání míru Švédové odtáhli, však nový nepřítel — mor — vtáhl do země. Než v dobe moru a hladu Pražský Ježíšek byl útočištěm Pražanů a jich mocným ochráncem.

Dne 4. dubna roku 1655 milostná soška byla korunována. To Bernard Hynek z Martinic, největší purkrabí pražský a velký ctitel Jezulátko, daroval korunku, posázenou perlami a drahokamy. — Smutná část dějin, Čech a Prahy byla tak úzce spjata s historii sošky Ježíškovy. Tato úcta se však šířila po celém světě hlavně zásluhou karmelitánů. — Císařovna Marie Terezie po své korunovaci v Praze r. 1743 navštívila v kostele Panny Marie Vítěznej kapli Pražského Jezulátko a obdarovala je zeleným rouchem z hedvábného sametu. Po sedmileté válce roku 1756 Staroměstský úřad tam chtěl mít děkovné bohoslužby za záchranu města. Za nějakých 30 let císař Josef II. sice klášter zrušil, všechny 44 mnichů vypudil a poklad zrekvíroval. Milostné Jezulátko však zůstalo a též i důvěra a úcta Pražanů a věrných Čechů.

Soška a její ctitelé: Představuje Ježíška asi 2.—3. letého. Je vyřezávána ze dřeva a potažena vrstvou panenského vosku. Rucha, jimiž se odívá, podobají se rouchům kněžským a mění se podle církevního roku. Jest jich asi 20 rozličných. Z gardEROBY Ježíškovy nejcemější jsou ony zelené, darované Marii Terezii a pak červené, dar to císaře Ferdinanda, také až z Číny zasláné bílé, zdejší malíři a výšivkáři s nápisem: Ježíš, Božské Dítko, na království Tvé do Číny. Sestrák v roce byl Ježíšek převlékan, což bylo výsadou Anglických Panen od sv. Josefa na Malé Straně. Jezulátko drží v levé ruce zeměkouli a pravou ji žehná.

Hlavními ctiteli byli kromě kněžny Polyxeny karmelitán P. Cyril od Matky Boží a mniché jiné význačné osobnosti, domácí i cizí. Roku 1656 zastavil před klášterem zvláštní průvod z Vídňě: sestry karmelitánky s převorkou Marii Elektou. Tato vidouc cestou takové zpustošení, tolik vražd a svatokrádeží, vyprošovala si od Milostného Jezulátka jednu milost: být smírnou obětí za český národ. Zemřela v pověsti svatosti a pražské karmelitky ji zvláště uctívaly. Sv. Terežka z Lisieux ve Francii a vlastně celý svět, hlavně latinský uctívá dosud Bambino Gesu di Praga. V Jižní Americe, je-li komu co známo z naší vlasti, je to Niño de Praga. Roku 1893 Milostné Pražské Jezulátko slavilo svůj vjezd do Bostonu a je mezi americkými Čechy vroucně uctíváno se vzponkou na vlast.

Kopii milostné sošky bylo zhctovováno nesčetné množství a rozesíláno. Roznášelo tak jméno Matky měst do celého světa. První česká kniha o Pražském Jezulátku vysla roku 1749 pod názvem: Pražské velké i malé. Letos vysla tato kniha, opatřená výkladem dr. Dr. Ludvíka Němce v USA (The Great and Little One of Prague.) Obsahuje mnoho dokladů o zázračných vyslyšeních. — Milostný obraz je symbolem duchovní zásady velikosti a malosti. Znázorňuje majestát Boží a zároveň zaplašuje bázeň. Znamená také, že všechni — velcí i malí jsou jeho péčí Jezulátko svěřeni.

Ty Prahy vzácný klenote — jediná blaha bráno, vlej radost srdeč v tesknotě — ať nikdy nezklamáno.

Božské Dítko, žehnej nám, naši Praze, našemu národu a celému světu!

Jeho
apo-
odj-
val-
du-

ným
anebo
Bohu
cová-
tom
lem
ocho-
pyšn-

přízv-
přízv-
nejol-
dá o
fráze
zemí-
tých
vrou-

oplý-
Nen-
křes-

zdr-
její-
z n-

tin-

v k-
íje-
ry-
is-

Ejí-
roz-
Evi-
vztu-

Sva-
nej-

By-
sde-

Fra-

par-

suv-

tev-

spo-

vec-

zen-

ho-

kor-

18-

vz-

fot-

S.

col-

ní-

tv-

Vaticana.cz
atikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

(Z promluvy při intronisaci sošky v Montreal, Can.)

Původ úcty: Bylo to v 17. století, ve věku plném neklidu, zmatků a hruzy pro náš český národ. Vlast se pozvolna ztrácela. Třicetiletá válka si postupně vyžádala poslední groš prc žoldněře i životy všech mladých synů. Města a vesnice byly rozbořeny a vypáleny, pole neobdělána, rodinný krb vyhasl. Národ byl sužován vpády Švédů a Sasů, kteří dokonali dílo zkázy. Dějepisci soudí, že v Čechách zůstalo jen asi 800,000 lidí. Dva miliony jich zahynulo hladem a barbarškou krutostí nepřátel. Tehdy — roku 1628 rád bosých karmelitánů se usídlil na Malé Straně na místě bývalé protestantské modlitebny. Než i tam bida byla domovem. Když dostoupila vrchol, tu kněžna Polyxena z Lobkovic, chot' ne všeho kancléře království českého, zaklepala u fortu klášterní podávajíc sošku a řekla: "Přináším, co mám nejdražšího, učtějte ji a nebudeste mít nedostatku." — Převor umístil sošku v oratoři kláštera. Paní Polyxena byla jednou z nejušlechtiljších žen té doby. Její matka Maria Manriquez, pocházel ze Španělska, odkud pravděpodobně přivezla onu sošku.

Roku 1631 při vpádu Sasů se Praha vzdala, posádka prohlašovala, že se vzdala, a nastalo drancování města. I karmelitáni byli rozprášeni. Jejich klášter byl zpleněn a soška — "modla papeženců" — zhanobena a pohzena. Teprve po 5 letech Pater Cyril od Matky Boží, když jako novic horlivý citel Jezulátko, se vrátil první, pátral po soše a našel ji ve smeti za oltárem. Našli se dobrodinci a brzy se zaskvěla v původní krásu.

Na svátek Jména Ježíš roku 1644 byla pro ni zřízena v kostele zvláštní kaple a její veřejná úcta započala. Ještě na konci války při vpádu Švédů, hrozilo karmelitánům i milostné sošce velké nebezpečí. V noci na 26. červen 1648 žoldněř generála Königsmarka zabušili na dvěře, byli však neznámým vojínem Švédem Rutgerem zadrženi. A kupodivu tento z pověření veliteli byl ustanoven strážce kláštera i svatyně, kde sta měšťanů nalezlo útočiště. Po podepsání míru Švédové odtáhli, však nový nepřítel — mor — vtáhl do země. Než v době moru a hladu Pražský Ježíšek byl útčištěm Pražanů a jich mocným ochráncem.

Dne 4. dubna roku 1655 milostná soška byla korunována. To Bernard Hynek z Martinic, největší purkrabí pražský a velký citel Jezulátko, daroval korunku, posázenou perlami a drahokamy. — Smutná část dějin, Čech a Prahy byla tak úzce spjata s historii sošky Ježíškova. Tato úcta se však šířila po celém světě hlavně zasluhou karmelitánů. — Císařovna Marie Terezie po své korunovaci v Praze r. 1743 navštívila v kostele Panny Marie Vítězné kapli Pražského Jezulátko a obdarovala je zeleným rouchem z hedvábného sametu. Po sedmileté válce roku 1756 Staroměstský úřad tam chtěl mít děkovné bohoslužby za záchrannu města. Za nějakých 30 let císař Josef II. sice klášter zrušil, všech 44 mnichů vypudil a poklad zrekvoval. Milostné Jezulátko však zůstalo a též i důvěra a úcta Pražanů a věrných Čechů.

Soška a její citelé: Představuje Ježíška as 2.—3. letého. Je vyřezávána ze dřeva a potažena vrstvou panenského vosku. Roucha, jimiž se odivá, podobají se rouchům kněžským a mění se podle církevního roku. Jest jich asi 20 rozličných. Z garderoby Ježíškovo nejvýznamnější jsou ony zelené, darované Marii Terezii a pak červené, dan to císaře Ferdinanda, také až z Číny zaslálané bílé, z dílny malíře a výtvarníka Lipschera: Ježíš, Božské Dítko, při božích rukou. Sestkrát v roce byl Ježíšek převlékan, což bylo výsadou Anglických Panen od sv. Josefa na Malé Straně. Jezulátko drží v levé ruce zeměkuli a pravou ji žehná.

Hlavními citeli byli kromě kněžny Polyxeny karmelitán P. Cyril od Matky Boží a mnoh jiné význačné osobnosti, domácí i cizí. Roku 1656 zastavil před klášterem zvláštní průvod z Vídna: sestry karmelitánky s převorkou Marii Elektou. Tato vidouc cesta takové zpustošení, tolik vražd a svatokrádeží, vyprošťovala si od Milostného Jezulátku jednu milost: být smírnou obětí za český národ. Zemřela v pověsti svatosti a pražské karmelitky ji zvláště uctívaly. Sv. Terezička z Lisieux ve Francii a vlastně celý svět, hlavně latinský uctívá dosud Bambino Gesu di Praga. V Jižní Americe, je-li komu co známo z naší vlasti, je to Niño de Praga. Roku 1893 Milostné Pražské Jezulátko slavilo svůj vjezd do Bostonu a je mezi americkými Čechy vroucně uctíváno se vzpomínkou na vlast.

Kopí milostné sošky bylo zhodováváno nesčetné množství a rozesíláno. Roznášelo tak jméno Matky měst do celého světa. První česká kniha o Pražském Jezulátku vyšla roku 1749 pod názvem: Pražské velké i malé. Letos vyšla tato kniha, opatřená výkladem dp. Dr. Ludvíka Němce (The Great and Little One of Prague.) Obsahuje mnoho dokladů o zázračných vyslyšeních. — Milostný obraz je symbolem duchovní zásady velikosti a malosti. Znázorňuje majestát Boží a zároveň zaplašuje házeň. Znamená také, že všechni — velcí i malí jsou jeho péčí Jezulátko svěřeni.

Ty Prahy vzácný klenote — jediná blaha bráno, všej radost srdeci v teskně — at' nikdy nezklamáno.

Božské Dítko, žehnej nám, naši Praze, našemu národu a celému světu!

[+]

(Kniha "The Great and Little One of Prague", o níž se dle Dr. Pelikán zmiňuje, vydalo nedávno nakladatelství The Peter Reilly Co., 131 N. 13th Street, Philadelphia 7, Pa. Cena kniha je \$4.50. Kniha je anglickou verzí původního pražského textu Emmerichova a je doprovázena obsažnými výklady i řadou dokumentárních ilustrací. Je to již druhá kniha, jejímž vydáním oslavil dp. Dr. Ludvík Němec Pražské Jezulátko. — Pozn. red.)

Vaticana.cz

Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium totalitních režimů

10/7 60 (9³⁰ hodiny)

Měsíční výstav. kresby na písacích podložkách
Andreae & Karel učebna Brno
~~Brno~~ pořádána na 67 místech
11.00
Křížek a C. a M.

— MOUŠIE A BŘEAD —

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

10/2

183/1

V daném m. verh. hly J. T. Baud. z vlny

" Orob u, mih dnu

" J. K. myž kouzlo

Vatikán. mít. v. C. c. 17. nýdř. svět vydává z hly u Ch.

Mohu lep

(prvního číta
první mít)
rozh. odb.
hly

nýdř. 3. nýdř. na dnu. jazyk 11.00 nýdř. mít. v. C. c. 17. na dnu

hly p. hly:

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

6. D^aarwinova vývojová teorie.

Ve vývojové teorii Darwinově má slovo „náhoda“ velikou důležitost. D^aarwin se snaží vysvětlit vznik a vývoj života pouze na základě určité náhody. ^{Z této doby} Proto tato nauka je dosti rozšířená mezi materialisty, kteří používají určitých důkazů Darwinových ve svém boji proti náboženství. Proto se o této teorii chceme také trochu zmínit.

Karel D^aarwin byl Angličan a narodil se před 150 lety (roku 1809) a před sto lety (r. 1859) vydal svoji nejslavnější knihu pod názvem „Vznik druhu na základě přirozeného výběru“. V tomto díle shrnuje výsledky svého dlouhodobého studia a svých pozorování, zazycených během svých cest. Hned po uveřejnění se toto dílo stalo zbraní proti náboženství - i když není tak docela jisté, že D^aarwin napsal toto dílo s úmyslem uratit náboženským.

Nedá se naprostě vopřít, že základem D^aarwinových teorií jsou skutečná fakta. D^aarwin vychází z pozorování, při kterých zjistil, že potomci nejsou nutně tak dokonalí jako jejich rodiče. Mezi rodiči a dětmi existují různé rozdíly na př. ve váze, v barvě, ve schoonostech; a tyto rozdíly jsou výsledkem okolnosti čistě náhodných. V mnohých případech tyto změny nemají žádné důležité důsledky pro život potomků, v některých případech ~~tato změny~~ jsou ve prospěch dětí, v jiných případech však k jejich neprospěchu. Podle D^aarwina jednotlivci, kteří obdrží čistou náhodou vlastnosti dokonalejší snáze obstojí v zápasu o život; a naopak jednotlivci, kteří nemají toto štěstí a zdědí vlastnosti ~~vnímání~~ nedokonalé, nemohou obstat v boji o život a hynou. Během času se tedy uskutečnuje přirozený výběr mezi jednotlivci kterým vývoj náhodou dává přednost a mezi jednotlivci kteří hynou, protože obrželi všechny nedokonalé vlastnosti. A po dlouhé době se v určitém druhu nahromadí náhodně určitá skupina výhodných vlastností, která rozliší tento druh od jeho někdejších potomků a pro vědu se objevuje v přírodě nový druh bytosti. Vznik toho nového druhu pochopitelně potřebuje několik staletí nebo i tisíciletí ale důležité je, že tento nový druh vzniká čistě náhodně, na základě přirozeného výběru a vývoje.

Chceme-li dát posudek o této teorii, musíme rozlišovat dobře dvě věci: Musíme nejdříve dokázat, jestli vývoj druhů skutečně odpovídá skutečnosti. A druhá věc: musíme dokázat, jestli výklad daný D^aarwinem skutečně vysvětluje vývoj druhů.

Odpověď na prvuou otázku je celkem shadná: nemůžeme sice určit, v k jakém roz-
měru existuje vývoj druhů, ale nikdo dnes nechce popřít, že tento vývoj sku-
tečně existuje. Na př. Darwin našel na ostrově Galapagos 26 různých druhů
ptáků, z nichž 21 druhů žije pouze na tomto ostrově, ovšem jsou příbuzní
s ptáky, kteří žijí v Jižní Americe. Můžeme a musíme tedy předpokládat, že
prvé druhy ptáků žijící na Galapagos pocházejí z Jižní Ameriky, že se však
dále vyvíjely na tomto ostrově.

Ovšem odpověď na druhý problém je už obtížnější: můžeme považovat vys-
větlení Drawinovo za dostatečné vysvětlení tohoto vývoje druhů? Nechceme
naprostu povírat, že přirozený vývoj, o kterém mluví Darwin, může způsobit
určité rozdíly mezi jednotlivci, připustíme dokonce, že tento „přirozený
výběr“ může mít vliv na lepší nebo na horší vývoj jednotlivých druhů.

Ovšem právě tak jisté je, že tento přirozený výběr není jedinou příčinou
a jedinou silou, která by uskutečnila celý vývoj přírody.

Můžeme všijít k těmu závěru i bez dlouhých biologických studií. Na př. je naprostu nemožné vyložit vznik života na základě Darwinového „při-
rozeného výběru“. Dokonce ani Darwin se o to nepokoušel. Jeho důkazy před-
pokládají, že existují některé druhy zvířat a že tyto druhy mají schopnost
se množit. Darwin tedy předpokládá, že už existuje stav, ve kterém se rodí
noví živočichové, ve kterém se předávají vlastnosti, ve kterém existuje zá-
pas o život. Nejdůležitější je, že Darwin předpokládá dědičství. On však nevys-
větuje a ani nemůže vysvětlit dědičnost, která přece nemůže být výsledkem
náhody a přirozeného výběru. Náhoda předpokládá, že z mnoha možností
se uskuteční shodou okolnosti jedna, že by se však mohla uskutečnit za
jiných okolností i jiná možnost. Kdežto dědičnost předpokládá že i za různých
vnějších okolností se rodí stále stejní potomci, kteří sice mohou mít některé
různé vlastnosti, ovšem jsou to stále jedinci určitého druhu. Chceme-li
vyjádřit tento rozdíl několika slovy, mohli bychom říci, že dědičnost je
zákon, kdežto náhoda vylučuje jakýkoliv zákon a pravidelnost. Je tedy jasné,
že dědičnost nemůže být vysvětlena na základě náhody, jako zákon nemůže
být výsledkem anarchie či bezvládí.

Tedy vývoj na základě přirozeného výběru už předpokládá, že existuje život
a jeho zákony. Ovšem i za tohoto předpokladu je vysvětlení Darwinovo nedosta-
tečné. Darwin nemůže vysvětlit, proč několik náhodných okolností by mohlo
způsobit vznik nějakého nového ústrojí, které nemůže být pouze výsled-
kem těchto náhodných okolností. Darwin zná tuto námitku, ovšem jeho odpovědi
jsou příliš slabé. Ovšem mnohem zajímavější je ještě, že někdy vzniká nové
ústrojí za podmínenem nepříznivých, které nepodporují jeho vznik, ale jsou

spíše překážkou.

Ale začněme mluvit o konkrétních případech. Podle Darwina křídla ptáků se vyvinula vlivem různých úchylek z zadních článků draka a hada.^{Udružení} Ovšem jakákoliv úchylka se mohla udržet při životě pouze tehdy, byla-li užitečná pro živočicha. Ovšem během tohoto dlouhého vývoje se jednou muselo dojít též ke stavu, kdy zadní údy draka již nebyly užitečné k chůzi, ovšem ještě nebyly schopny k létání. Podle Darwinova by tento živočich musel nutně zhynout v zápasu o život, protože neí scopen ani běhat ani létat. . . Darwin však je nucen předpokládat že nezhynul, ale že se ještě zdokonalil. Ovšem tento předpoklad je proti nauce Darwinově, který tvrdí že mizí vše co je neužitečné. A nějaký úd který není užitečný ani k létu ani k chůzi je jistě velmi neužitečný.

Tento příklad je docela prostý. Darwin vysvětluje s mnohem většími potížemi vznik nových instinktů, nových druhů života, nových vlastností, které se nenacházejí v nižších druzích. Darwinova teorie tedy může vysvětlit krátký vývoj v mezích jednotlivých druhů: proč některé z nich druhy se stávají stále mohutnější, jiné však degenerují nebo uplně vymírají. V tomto případě Darwinův „přirozený výběr“ hraje velikou ulohu. Ovšem ve vývoji přírody je nutno vyložit mnohé věci důležitější: vznik života, vznik nových orgánů, nových druhů atd. Darwinismus tedy nemůže vysvětlit základní otázky o vzniku života a vývoje.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Starý zákon - Nový zákon jsou formule, kterých užíváme, aniž bychom ve větším případu hleděli na jejich význam. Kdyby se více hledělo na původní význam úmluvy či smlouvy, tyto pojmy by dostaly mnohem jasnější význam. Úmluva, domluvená Bohem s lidmi nové, definitivní doby. Analyse literárních druhů může být užitečná k tomu, aby ukázala základ poměru mezi Bohem a lidstvem.

Před několika lety Koroseč napsal studii o mezinárodních smlouvách v hititské říši. Archeologové dali tomuto učenci k disposici pěknou sbírku smluv, jež našli v archivech Krále Slunce, tak se nazýval hititský císař. Některé smlouvy byly zajímavé tím, že již dříve byl znám jejich egyptský překlad.

R. 1954 použil Korosečovy práce mladý americký student Mandehall a aplikoval i na bibli podle srovnávací metody literárních druhů. Podle něho existuje základě dva druhy smluv. Smlouvy mezi státy sobě rovnými např. mezi Egyptem a říší hititskou a vasalské smlouvy, jimiž si suverén vázal k sobě vasaly.

) Tyto vasalské smlouvy mají nezměnné složení. Uvedeme zde nejdůležitější podobnosti. Nejprve titul Tak praví XY tj jméno krále. Následuje dějinný úvod, ve kterém král uvádí, jak vasalovi pomohl, např. vojensky nebo hospodářsky. Pak příje uzavření smlouvy, tj konkrétní závazky vasala můžou podpobit se feudálnímu pánu ako vyšší soudní instanci, zákaz smluv s jinými suverenními krály, vojenská ochra a v případě války, udávání spiklenců. Písemný doklad smlouvy se uschovává v chráš a předčítá se veřejně určitých příležitostech. Bohové obou zemí se citují jako svědci. Zlořečení a požehnání za nezachovávání nebo zachovávání smlouvy. Dokument předchází několik protokolárních faktů. Posel sděluje, že vasal podmínky říjal a vraci se i s přijetím suveréna. Následuje slavnostní obřad, jenž není písemně zaznačen s četbou listiny, přísahou a oběti.

Tato analyse si všimá několika stilistických hledisek a hlavně schematu a různých bodů paktu. Když tyto výsledky srovnáme se starým zákonem, vidíme, že úmluva, základ existence a dějin vyvoleného národy je psána v schématu mezinárodních úmluv. Mojžíš je poslem, jenž je prostředníkem mezi Bohem a národem a národ přijímá úmluvu, kterou mu Bůh nabídl. Bůh mluví v první osobě Já Jahve a vypráví o dobrodinách, která národu udělil, zvláště o vysvobození z Egypta. Základním jádrem úmluvy je především desatero jež zakazuje mimo jiné kultový svazek s jinými bohy. Úmluva je zapsána na kamenných deskách, jež jsou uloženy na svatém místě m ve stánku a v arše úmluvy, v tomto cestovním chrámu kočovníků a jmenem jednou za rok se o svátcích čte. Pochopitelně nevolají se za svědky jiní bohové, nýbrž sam lid přisahá jako svědek. Po hlasitém čtení a po jednohlasném přijetí se přináší oběť, jež jedním obřadem plným významu pečeti zákon a úmluvu. Několik mladíků obětuje zvířata a sbírá krev do nádoby. Tato krev, jež podle israelského chápání je životem zvířete, byla posvěcena, to znamená byla povýšena do vyšší, posvátné sféry a byla oddělena od své čistě profánní existence. Čtení úmluvy končí. Mojžíš bere krev částí kropí oltář, kde Bůh i

přítomen a zbytkem kropí lid. Tak společným stykem s jedním ~~mámm~~ a tímže po svěceným životem je symbolisována a spečetěna úmluva Boha s lidem.

Jiná zajímavá podobnost s hititskými úmluvami. Při obnovení úmluvy, n zvláště když nový suverén nastupuje na trůn, dějinný úvod úmluvy, který vypráví o dobrodinich jimiž suverén poddaného zahrnul, se prodlužuje až do přítomného okamžiku, ukazuje situaci, ve které se právě čte. Tak se stalo při obnovené úmluvy za Josue ve sraování s těmi, které se děly za Mojžíše. Osvobození z Egypta, ~~jahomnámnám~~ největší to dobrodinejho Jahve vůči ~~mámm~~ lidu se doplňuje předáním zaslibené země.

Důsledky této skvělé Mendehallovy analyse se projevují jen postupně. Pojem Boha jako suveréna, který uděluje úmluvu čistě z vlastní iniciativy. Vědomí moci a vlády také nad jinými národy, např. nad Egyptem, který byl potrestán ranami. Skutečnost, že hitiské smlouvy patří do druhé poloviny druhého tisíciletí, ~~mámm~~ asyrské smlouvy z prvního tisíciletí ukazují jiné schema. Tak se dá přirozeně předpokládat, že biblické vyprávění poshází z doby mojžíšovy.. Tím se také utvrzuje ~~jahomnámnám~~ záruka, že patří do doby, kam je obyčejně klademe. Také Mojžíšův úřad prostředníka vidíme v novém světle. Především se dal surčitosti potvrdit dějinný základ celého tohoto dění. Bůh skutečně vstupuje do lidských dějin, vytváří lid, národ a povyšuje ho na úroveň historických království a říší. Vstup Boha do dějin netvoří netvoří jeden, přechodný úkon, nýbrž pomocí úmluvy vytváří stálou společnost, začátek a základ budoucích stálých dějinných zásahů Božích. Bůh ~~mámm~~ vstupuje svou činností do lidských dějin. Bůh se tím zjevuje a dějiny dostávají novou schopnost ukazovat Boha. Všechno to zapsáno věrnou dějepisnou literární formou, totiž formou mezinárodních smluv.

Tak prostý Mendenhallův objev pomáhá lépe chápát ~~májmájmámnáho mámm~~ jaký je smysl dějinný a jaký je smysl náboženský ve vztazích mezi Jahomnámh a jeho lidem. Tak jeho analize literárních druhů zaznamenává positivní bilanci.

V příštím přenosu budem mluvit o symbolech víry.

14760

ústav pro studium
totalitních režimů

Berdajejovy studie svého času upozornily na lžináboženský a lžimystický ráz komunistické nauky a praxe v Rusku. V poslední době pak i západní autoři si více všimají volního a mrvního ~~etavordn~~ hlediska komunismu. Ostatně v samém Sovětském svazu se dnes hojně přetřásá mrvní problém, mrvní otázka a to by potvrzovalo to, co chceme říci. A skutečně hlavní snahou sovětského komunismu není tak konsolidovat diktaturu anebo předehnat Ameriku ve výrobě. Sovětská revue "Voprosy filosofii, ~~minhommimká~~ Otázky filosofie" píše v tom směru: Komunistická strana sleduje a vždy pozorně sledovala otázky komunistické výchovy dělníků. Budování komunismu totiž neznamená jen velký rozvoj prostředků výroby, nýbrž i znovuvybudování člověka samého, znovuvybudování jeho svědomí. Jen v letech 1955-57 bylo v Rusku uveřejněno 30 knih a brožur, jež jednají o komunistické morálce. Také sám Chruščov na posledním sjezdu komunistické strany často apeloval na mrvní smysl.

Komunistická morálka není jen nynějším módním tématem, nýbrž patří k nejpodstatnějším prvkům komunismu, a bude v příštím jeho jedinou oporou.

Podle samých komunistů právo má zaniknout, až nebude třeba státu, ale mrvnost, morálka, zůstane. A bude stačit k tomu, aby zajistila všeobecnou harmonii komunistické společnosti.

Pochopitelně tedy v Sov.Svazu, kde tvrdí, že jsou na přechodumezi socialistickou a komunistickou fází společnosti, otázka mrvnosti je předmětem živého zájmu. Není bez zajímavosti poznamenat, že dnes komunistická nauka netáhne již svým vědeckým nátěrem, jenž ve světle dnešní kritiky a skutečné vědy se nedá ani dobré hájit, nýbrž přesvědčením, s jakým dovede mluvit o spravedlnosti své věci.

Všeobecný pojem marxistů o mrvnosti.

Pro komunisty jako kdyži pro Marxem mrvnost je formou sociálního svědomí. Patří spolu s právem, filosofií, náboženstvím a uměním do sféry společenské nadstavby. Její vysvětlení nutno hledat v hospodářských podmínkách té které doby. Na základě hospodářské base se dají vysvětlit všechny kulturní formy. Mrvní zákony se rodí z hospodářské struktury a musí se zachovávat ne z nějaké vnitřní závaznosti, nýbrž silou zvyku, který se upevňuje.

Zárukou mrvnosti pro marxisty je tedy ne Bůh, jehož on vylučuje, nýbrž materiální prvek, hospodářská base. Tak mrvnost, jež je promítnutím hospodářské base, nutně se mění, když se mění base. Jak Hegel tak i Marx učili, že mrvní zásady se postupně vyvíjejí. Se zánikem nějaké hospodářské struktury přichází i zánik její mrvnosti. Ovšem přechod od jedné formy mrvnosti k druhé nemusí být tak rychlý jako přechod od jedné hospodářské struktury k druhé, jenž se může dít revolucí. Proto slyšíme tolik mluvit o přežitcích bývalého systému. Ale dříve nebo později kulturní a mrvní nadstavba se musí vyrovnat se svou hospodářskou basí.

Marxistická morálka je morálka třídní. Třídní zájem leží v osnově nejen

hospodářské mravnosti, nýbrž veškeré mravnosti vůbec. Každá vládnoucí třída tvoří takovou mravnost, jaká slouží ke konsolidaci jejího vlastního přednosta postavení a ospravedlňuje a posiluje hospodářský systém, který se jí hodí. Tak každá hospodářská struktura měla svou morálku. Pochopitelně komunisté nejvíce kritisují poslední, kapitalistický, systém. Tvrdí, že u kapitalistů mravní zásady dosahují stále hrubších forem. Soustředení kapitálu a majetku a hospodářského monopolu dovolí vládnoucí třídě stále více vykořisťovat dělníky a pro každý druh vykořistování se naříje mravná norma, která jej ospravedlňuje. Tato mravní zvrácenosť kapitalismu nezáleží od dobré nebo špatné vůle jednotlivých zaměstnavatelů. Sám systém je nutí k tomu, aby byli stále více nečestní. Podle sovětského filosofického časopisu *Úprava*, kdo by chtěl v některých dnešních opatřeních kapitalistických zaměstnavatelů vidět nějakou nebývalou humanitní tendenci, falšoval by skutečnost a vzdaloval by se vědeckého vysvětlení dějin.

Po kapitalistické morálce měla nastoupit morálka komunistická. Komunistická mravnost nechce ~~úpravu~~ nahradit normy mravnosti, které již existovaly a předcházely, nýbrž zachovává ~~úpravu~~ a rozvíjí všechno nejlepší, k čemu se došlo ve vývoji mravně filosofických myšlenek minulosti.

V kapitalistických státech komunistická morálka je protestem proti vykořistování. Hájí zájmy ne kapitálu, nýbrž proletariátu v jeho boji o ovládnutí výrobních prostředků, které kdysi byly v rukou zastánců kapitalistické teorie. Proto také rozdíl mezi komunistickou a kapitalistickou morálkou, a proto také komunistická mravnost ve svých začátcích byla vázána na třídní boj.

To však nestačí. Bez vedení strany by se třídní boj vyčerpal v pouhém hospodářském protestu. Strana vede k tomu, že se mění společnost a mění se i sám proletařiat, neboť získává vědomí mravních hodnot v boji proti kapitalismu. Třídní boj zahrnuje všechny náboženské mravní a intelektuální projevy, ale na rozdíl od křesťanského učení jej živí nenávist, a ne láska. "Nemůžeme zvítězit nad nepřítelem, kterého jsme se nenaučili nenávidět vší silou duše."

Vzdáleným kriteriem mravnosti je boj ve prospěch komunismu. Lenin na třetím sjezdu komsovalu prohlásil, že mravní je to, co pomáhá rozbít starou společnost vykořistovatelů, spojuje všechny dělníky kolem proletariátu a vytváří novou komunistickou společnost. Toto kriterium je konečné, všeobecné, absolutní a vědecké. Z něho je také jasno, že komunistickou morálku musíme považovat za morálku utilitaristickou.

Bezprostředním kriteriem, normou mravnosti je však strana. Blaho a dobro komunismu by bylo příliš neurčité. Po vyloučení kapitalistické společnosti se pracuje prostřednictvím společnosti socialistické na vybudování ~~úpravy~~ společnosti komunistické. Ale tento vývojový proces není zaplánován do podrobností. Proto také mravnost konkrétního počinu, který vede k onumu abstrak-

tnímu cíli, určuje strana. Strana stanoví praktické normy mravnosti. V příslušném dějinném okamžiku, v každé reální situaci právě od strany je možno se dovědět, co je dobro a co je zlo.

K takovému určení si strana může vybrat prostředky, jaké chce, jen když slouží k vítězství komunismu. Strana je pravoplatným organem autentického vysvětlení marxistické nauky a jejího přizpůsobení změněné situaci. Jediné strana zná dokonale dějinné požadavky přítomné doby a je s to předvídat příští dějinný vývoj. Jen strana zná skutečné zájmy proletariátu, ne že by proletariát projevoval straně své požadavky. Strana není zavázána kojit vůli dělníků, poněvadž dělníci bez vysvětlení strany sami ani nevědí, v čem spočívá jejich skutečné dobro.

Již Lenin se postavil proti zastáncům druhé socialistické internacionály, kteří chtěli ze strany udělat jen tlumočníka a vykonavatele vůle pracujícího lidu. Komunistická strana nechtěla být nikdy ve vleku ~~komunistických~~ dělnického hnutí, nýbrž v jeho čele. Naopak Lenin prohlásil mravní a ideologickou autonomii strany, jež se tak stává zastáncem objektivního zájmu proletariátu. V tomto smyslu komunisté docela klidně tvrdí: "Říkáme-li lid myslíme tím stranu, říkáme-li strana, myslíme tím lid."

Nyní připojíme k našemu exposé několik poznámek. Již z toho, co bylo řečeno, jasně vysvítá, jak velice se liší komunistická mravnost od mravnosti evangelia. Je mezi nimi otevřený rozpor. Začíná již v samých základech mravnosti. Pro křesťanskou mravnost je základem Bůh, tj plnost duchovního bytí, pro komunistickou mravnost hospodářská base, tj hmotný prvek. Rozdíl nalezneme také v motivu jednání: křesťanská mravnost se přizpůsobuje nejvýš moudrému plánu Božímu, kdežto komunistická mravnost se řídí deterministickým vývojem hmotné skutečnosti. Kdo určuje, co je dobré a co je špatné? Křesťanům to určuje Církev, poslaná Bohem, jež má přitom na zřeteli plán Boží Prozřetelnosti, vyjádřený v lidské přirozenosti a v nadpřirozeném cíli. Pro komunisty je směrodatná strana, jež se ohlíží jen na užitek komunistického hnutí. Nejbližší normou jednání však je v prvním případě osobní svědomí, jako vyjádření ústy k lidské osobnosti, kdežto v druhém případě neco jako sociální svědomí, vyjádřené vůli strany.

V důsledku toho komunistická morálka je dogmaticky stuhlá a protivědecká. Mravní normy se mohou diktovat úplně svévolně, bez ohledu na vyšší principy.

Co se týká odporu vůči t.zv. kapitalistické morálce, komunisté uveřejňují typické případy stavu minulého století, dnes již neodpovídající skutečnosti, ale stále ještě užitečné pro stranickou propagandu.

Komunisté hlásají mravnost definitivní, absolutní. Má připravit konečnou obnovu lidstva. Ale řekněte mi, možno obnovit lidstvo nenávistí, anebo spíše křesťanskou láskou? Láska je trpělivá, řekl již sv.Pavel. 4560

~~12/12/77~~ Družstv. dlež. vzd. v. I. J. Brába 200/1

Nezdraví:

{ Kus lebky v prostředí svali }
} aps } m. v. val
} Zpráv k zájmu den

Dlež. vzd. I. J. Brába Měrn. h. ~~číslo~~ číslo m. naříz.

Vzorník tomografický - u nás tento formát

Překlad k zájmu písce " Virgil Fot

Vzorník tomografický - u nás tento formát

Vzd. vzd. I. J. Brába

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Ústav pro studium
totalitních režimů

NĚMEČTÍ PROTESTANTÉ A KATOLICKÁ CÍRKEV

Jevištěm druhého ze dvou velikých rozštěpení Církve bylo Německo. Dne 31. října 1517 Luther přibil svých 95 thesí na dveře zámeckého kostela ve Wittembergu a 10. prosince r. 1520 spálil veřejně papežskou bulu "Exsurge", kterou byl odsouzen. V krátkém čase, ^{se} vzpoura proti autoritě Říma rozšířila jako temný mrak na ~~zemi~~ velkou část Evropy.

Dnes však se zdá, že právě z Německa by mohl vzejít popud k zacelení rány, otevřené již více než čtyři století. Kdo sleduje trochu vývoj (v těchto poválečných letech) mezi německými protestanty, ví, že náznaky k tomu nescházejí. Již po hezkou řadu let je možno pozorovat v této zemi určité změny – doposud sice ještě ~~dost~~ hodně ojedinělé – které však mají samy o sobě veliký význam a jsou s to přinést svým časem plody, o kterých se nám dříve ani nezdálo.

Ještě na začátku tohoto století katolíci a protestanté žili v Německu navzájem oddelení. Avšak pronásledování, kterým museli společně ^{prostít} prodělat za Hitlerova režimu, je sblížilo. Naučili se pomalu poznávat jeden druhého, začali si uvědomovat své společné zájmy, navázali tu a tam přesně vymezenou spolupráci. I když zůstali odloučeni, pocítili za společného nebezpečí ~~nacismu~~ jiných ^{my} nacismu a komunismu, že jsou bratři. Tyto a ještě jiné příčiny měly takový vliv na vývoj situace, že dnes můžeme s radostí konstatovat značný pokrok ve snahách o vzájemné sblížení.

Kolem r. 1910 se zdálo, že racionalistický liberalismus, představovaný brilantním vědcem Harnackem, ovládne veškeré náboženské myšlení a zredukuje celou křesťanskou víru na mlhavou formu pietismu. To však byla jen přechodná krise. Tvrdá lekce, kterou ^{proletariát} přinesly s sebou dvě války, a trpké zkušenosti pohanské diktatury připomnaly pozornost křesťanům, kteří obrátily znovu pozornost německých ^{evangelíků} ~~přeslucháčů~~ obec - výsnání na křesťanské pojednoti lidské existence a tím samým též na veliké pravdy, které i po Lutherově vystoupení zůstaly majetkem jejich náboženského vy-

znáni. Ktěmto pravdám patří tajemství Nejsv. Trojice, ⁿ vtělení a ^vykoupení. Je jasné, že věřící, kteří se hlásí k těmto článkům víry, si nemohou být navzájem ~~jinak~~ cizí. Tyto pravdy zůstávají jejich společným poutem, i když vedle nich existují dále četné a podstatné rozdíly.

K potěšitelným zjevům v německém protestantismu patří dnes např. veliký zájem o nauku o nejsv. Svátosti Oltářní. Pokud se týče této části věrouky, ^{mnoho} protestantů věří ve skutečné přítomnosti těla Kristova, která však podle nich trvá i se současnou přítomností chleba. I když se tato nauka nekryje s naší vírou, přece jen ^{po této stránce} jsou ~~jsou~~ bližší nám katolíkům než kalvinistům, s ^{mi} kterými nepřipouštějí žádného společenství. Úcta k nejsv. Svátosti přivedla nejednoho protestanta do katolické Církve, která poskytuje věřícímu větší prohloubení věrouky i větší jistotu, pokud se týče posvátné moci přisluhovatelů této svátosti.

Hlubší náboženský život si vyžaduje živější a bohatější bohoslužby. Proto jedna význačná skupina německých evangelíků zreformovala kalendář, do kterého zařadila svátky svatých a Panny Marie, a to takovým způsobem, že se zasvěcené dny shodují s ^{xii} prakrát katolické Církve. Mezi tyto svátky však nebylo pojato Neposkvrněné Početí a Nanebevzetí P. Marie.

Je ^{samořízené}, že liturgický život ovlivnil také věrouku. Tak vidíme, jak se evangeličtí biskupové vracejí k nerozlučitelnosti manželství i v případě cizoložství; jak doporučují soukromou zpověď a jiné svátosti.

Známý německý theolog minulého století Adam Möhler přišel k přesvědčení, že jádro protestanství ^{nábož.} specifické v Lutherově nauce je ospravedlnění. A v tom měl pravdu. Dnes vidíme s potěšením, jak se ~~minulé~~ evangeličtí theologové vracejí k názoru, ^{no} dle něhož se ospravedlnění ~~se~~ uskutečnuje zároveň se současnou vnitřní proměnou člověka. Místo vnějšího ~~odezírání od viny~~ věří ve skutečné posvěcení člověka. "nepřiblížení k vini"

Někteří z nich jdou ještě dál. Tak např. členové sdružení, zvaného "Sammlung" - které ~~i když není~~ ^{nic} nějak zvlášt silné, ^{ale} má velikou váhu pro vědecký věhlas svých stoupenců - přišli k přesvěd-

vámi věho,

čení, že vše, co je authenticicky křesťanské, musí být zároveň katolické, to znamená "všeobecné", a tudíž směrodatné pro všechny křesťany. Tito theologové berou ve svých úvahách za základnu "augsburgské vyznání", jež představuje dávný pokus o smíření protikladů mezi protestanty a katolíky, vypracovaný pod umírujícím vlivem Melanchtona.^{tedy} Navrhují, aby se na obou stranách /jak u nich, tak i u katolíků/ pracovalo horlivě ~~na tom, aby se zjistilo vše~~, co by mohlo být označeno za "katolické". Cílem těchto snaх bylo sjednocení s římskou Církví.

Mezi těmito pracovníky vyniká postava ~~Dr.~~ Richarda Baumanna, který uznává na základě svých studií primát sv. Petra jako pravdu, obsaženou v Písmě sv. Tenbo svůj názor obhájil i za velmi známého procesu; ~~přesto~~ následkem ~~čehož~~ byl ~~nak~~ ^{dr.} zbaven svých pastýřských funkcí. Podobně bylo naloženo i s ~~Dr.~~ Maxem Lackmannem, theologem patřícím k ~~unědene~~ skupině. Tyto ~~nikteré~~ sankce však nicméně nemění na síle důvodů, kterých se oba theologové dovolávají. Naopak celý tento postup vzbuzuje údiv i u samých protestantů. Vždyť konec konců zjistí-li některý theolog, že je v evangeliu sv. Matouše obsažena pravda o primátu sv. Petra, odpovídá to jen základnímu principu Lutherova, dle něhož každý věřící má právo vykládat si Písmo sv. po svém. Neosobují si v tomto případě představitelé evangelické církve tentýž dar neomylnosti, který s takovou rozhodností upírají římskému papeži?

Profesor Oscar Cullmann přirovnal kdysi rozdíly mezi protestanty a katolíky k rozdílům, které oddělovaly kdysi křesťany jerusalémské od věřících, obrácených z pohanství. Toto přirovnání však není přesné, protože první křestané, ať už byli z Antiochie nebo z Korintu nebo z Jerusaléma, byli členové jedné a též Církve a lišili se navzájem jenom ve svém postoji k Mojžíšskému Zákonu. V každém případě se však posice theologů ^{sněmu} tvořících skupinu "Sammlung" podobá vzhledem k budoucímu ^{sněmu} koneilu postoji prvních křestanů vůči prvnímu koncilu apoštolů a "starších" v Jeruzalémě; ~~Ti~~ všichni měli zájem o jednu věc: ať se rozhodne mezi bratřími o tom, co ~~jde~~ má být přijato všemi a co je tedy opravdu katolické. Na jerusalémském ^{sněmu} koneilu se stalo, že Petr po dlouhých diskusích povstal a prohlásil: "Bratři, zajistěte vše, že Bůh s námi" "Jak víte, bratři, mezi vámi už

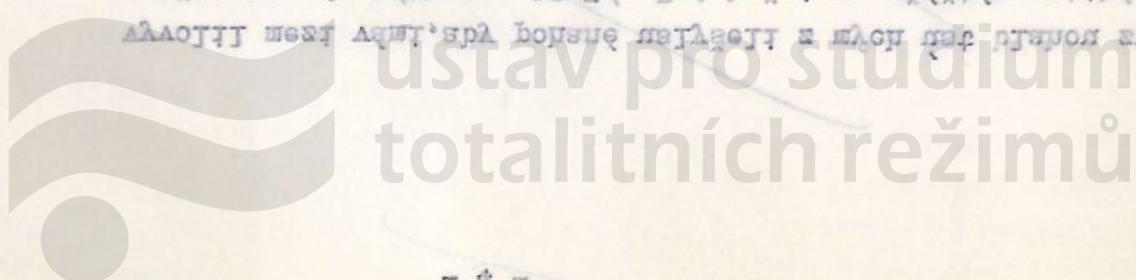
dávno padla Boží volba na mne, aby z mých úst uslyšeli pohani nauku evangelia a tak aby přišli k víře" (Skt 15,7). Podobně i na příštím II.vatikánském sněmu po ukončení debat povstane Petr a ústy svého nástupce Jana XXIII. řekne, co nutno označit za katolické.

C.B.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

7: Přírodní zákony a duch - příčina světa.

Již jsme mluvili o tom, že nemůžeme dostatečně vysvětlit vývoj života na základě náhody. V přírodě nepotkáváme mnoho náhody, ale spíše zákony. A věci které se dějí podle určitého zákona, nemohou být přece náhodné; vývoj přírody, který je řízen uvnitřními zákony, není tedy vývoj náhodný, ale má určitý směr a cíl, a tedy i určitý začátek a plán.

Ovšem nyní může vzniknout jiná námítka: věda nepotřebuje Boha a náboženství k vysvětlení světa, protože příroda a její vývoj může být dostatečně vysvětlen na základě přírodních zákonů. Tak alespoň mluví Baškin ve své známé knize: Materialismus a náboženství. Vše co se děje v přírodě, má svá zákony a své přirozené příčiny; ve světě, který my známe, neexistuje nic nadpřirozeného. Proto prý náboženství nechce e nemůže připustit, že existují v přírodě různé pevné zákony, které řídí vše. Kdyby to náboženství připustilo, pak by se Bůh-Stvořitel světa stal naprosto zbytečným.

Odpovíme dnes na tuto námítku, a dokážeme, že náboženství nemá vůbec strach ze zákonů přírody; naopak i tyto zákony nám mluví o Bohu, který je vložil do přírody, který připravil tento plán, na základě vývoje přírody podle určitých pevných zákonů. Ovšem nejdříve si musíme trochu objasnit význam slova „,přírodní zákon“. Pro mnohé vědce je přírodní zákon pouze nějaká vědecká formulka, která popisuje určitou pravidelnost přírodního dění. Je jasné, že tento přírodní zákon by nemohl dát vznik vývoji a řídit rozvoj života, neboť tato formulka pouze shrnuje to, co je výsledkem našeho pozorování; nechce však říci, že ona pravidelnost nazývaná vědou, „zákon“ předpokládá nějaký vnitřní řád a vztahy, které by daly vznik této pravidelnosti.

Můžeme však skutečně omezit přírodní zákon na nějaký vnější popis pravidelného dění, které pozorujeme v přírodě? V mnoha případech přece tato vnější pravidelnost předpokládá vnitřní zákonitost. Na př. pravidelné přenášení dědičných vlastností není přece pouhá vnější pravidelnost, ale předpokládá vnitřní dědičné zákony, které řídí položení a vznik života. Nemůžeme přece říci, že ženy se rodí ženám vždy člověk je pouze naše vědecké pozorování nějakého pravidelného jevu. To přece není ještě žádné vysvětlení našeho pozorování - my bychom přece chtěli vědět, proč tento jev se stále opakuje, proč z ženy se vždy rodí člově-

věk a proč člověk se nemůže narodit ze zvířete. Tento vztah mezi ženou, rozením a dítětem se neomezuje na pouhé vnější pozorování, ale předpokládá vnitřní vztahy a vnitřní zákony, které řídí toto dění. Přírodní zákony tedy nejsou pouze vědecké formulky, které shrnují výsledek pozorování, ale vnitřní síly, které jsou zaměřeny k určitému cíli a dávají proto nutně vznik pravidelným jevům a dění. A tyto vnitřní síly řídí dění a vývoj v přírodě.

Křesťanská filosofie vždy mluvila o těchto přírodních zákonech a vysvětlovala na jejich podkladě vývoj a jevy v přírodě. Bylo by skutečně příliš směšné tvrdit, že celé přírodní dění je přímo vytvářeno Bohem. Ovšem stejně směšné je tvrdit, že existence přírodních zákonů vylučuje existenci Boha. Mezi naukou o přírodních zákonech a naukou o Bohu-Tvůrci není žádný rozpor. Přírodní zákony by mohly vyloučit existenci Boha pouze tehdy, kdybychom mohli na jejich základě vysvětlit vše - ne pouze nějaké jevy, ale všechny jevy. Bůh by se stal zbytečným pouze tehdy, kdybychom na př. mohli dokázat, že přírodní zákony jsou přičinou všeho - všeho bez výjimky, tedy i sebe sama.

My tedy připouštíme, zároveň s materialismem, že přírodní zákony mohou vysvětlit mnoho věcí v přírodě, nevěříme však tomu, že by mohly vysvětlit vše. Také vznik těchto zákonů předpokládá přece nějaké vysvětlení. Již jsme řekli, že přírodní zákon je unitní síla, která je zaměřena k uskutečnění určitého výsledku. Na př. v přírodě najdeme zákony, které řídí dědičnost, vznik nových živých býtostí, jejich růst a jejich zánik. Je naprostě jasné, že tyto zákony nemohly vždy existovat, protože život také vždy neexistoval. Mnoho milionů let byl přece vesmír bez života a tedy též bez těchto zákonů. Je nutné tedy vysvětlit, jak vznikl tento život a jeho zákony.

Do dnešního dne žádná materialistická filosofie nedala na tuto otázku ~~do~~ řešení uspokojující odpověď. Mnozí se pokoušeli vysvětlit vznik života a jeho zákonů na základě různých kombinací sil, které se nacházejí v neživé hmotě. Ovšem tato vysvětlení úmyslně přehlížejí mezirozdíl mezi hmotou a jejimi zákony a mezi zákony žijící přírody. Kromě toho se nachází v těchto vysvětlení stále slovo „náhoda“, a my už jsme mluvili o tom, že náhoda je modlou, kterou zbožnují ti, kteří nechtějí uznat Boha. Ovšem náhoda může existovat v pohádkách, ale nesmí být nikdy považována za vědecký vysvětlení světa.

Dialektický materialismus mařel jiné vysvětlení, které se zdá být věrohodnější.^Tento druh materialismu připouští rozdíl mezi živoucí přírodou a hmotou a dokazuje, že život je skutečně nový prvek ve vesmíru. Ovšem vznik života se může snadno vysvětlit na základě kvalitativních skoků, které se několikrát opakuje ve vývoji světa. I tyto skoky předpokládají určitý zákon - a tento tajemný zákon, který řídí a vysvětuje vše, se nazývá zákon dialektiky. Neexistuje tedy Bůh, protože na základě zákona dialektiky můžeme vysvětlit vše co se děje ve světě a v historii.

Ovšem my se nechceme spokojit s tímto zázračným slůvkem, které má vysvětlit vše. Chtěli bychom spíše vědět, jak mohli na základě tohoto zákona vzniknout živočichové, kteří mají své vlastní úkoly, jejichž život rození a smrt je řízeno vlastními zákony. V mnohých případech se přece uskutečnuje v přírodě nějaké dění, které je zaměřeno daleko do budoucnosti, jehož cíl a účelnost se vidi až později. Mluvili jsme už o několika druzích vos, které v době připravují hrázdu pro své larvy už připravují též potravu pro tyto larvy které se narodí až mnohem později. Kdyby ve vosách neexistoval tento zákon, který je nutně vede k tomu, aby připravily pro larvu potravu, tak by larva při svém natození našla pouze náhodou nějakou potravu. Ale obživa této larvy není ponechána náhodě, protože vosa pro ni připraví kobylku, která ~~zde~~ poskytne larvě nutnou obživu. Vosa tedy zavleče do hrázdy paralysovanou kobylku, protože chce připravit pro larvu potravu. Tedy činnost vosy má svůj určitý cíl a je ospravedlněna až po několika dnech, kdy se narodí larva. A tuto skutečnost můžeme pozorovat i v jiných případech: přírodní dění a činnost živočichů není náhodná, ale má svůj pevný cíl, své určité zaměření. Živočichové nebo květiny provádějí dnes určitou činnost, která je zaměřena k výsledku, který se uskuteční až po několika dnech nebo i týdnech. Ale toto zaměření, tato cílevědomost se nachází vždy v určité činnosti zvířat; nemůžeme tedy mluvit o náhodném výsledku, ale musíme říci, že činnost zvířat je usměrněna k tomuto výsledku. Larva vosy nenajde ve svém hrázdu náhodně kobylku; ona ji tam najde proto, že vosa pokaždé zavleče do hrázdy kobylku a připraví tak pro svoji larvu potravu.

~~G~~en ~~K~~dyž někdo jedná za určitým vzdáleným cílem, musí mít rozum, který mu umožní připravit tento plán a uskutečnit jej. Ovšem živočichové nemají rozum a nemohou plánovat. Pětileté plány neexistují v říši zvířat, ale pouze v historii lidí. Ovšem i zvířata mají své plány, které však jsou uskutečnovány instinktivně. Každý živočich jedná podle určitého zákona, který je mu vrozen a který umožnuje zvířeti uskutečnit určitý plán, určitý cíl. Kdo však vložil do zvířete tento plán, tento zákon,

který mu umožnuje jednat za určitým cílem? Plánovat může pouze bytost, která uvažuje, která myslí, která má rozum. Zvíře však nemá rozum a přesto má plán. Zdá se tedy, že nějaká rozumová bytost vložilo do údů živočichů totu usměrnění, které směřuje za určitým pevným cílem. Vznik života a jeho usměrněných zákonů už by tedy předpokládal existenci nějakého rozumu, nějaké bytosti dokonalejší než příroda a její zákony. Rozum a duch není tedy pouze na konci vývoje, jak tvrdí materialisté. Duch a rozum je i příčinou vývoje. V příští přednášce chceme blíže určiti, kdo je tento duch, tato rozumová bytost, která je příčinou života a jeho zákonů.

RadioVaticana.cz

Ceská sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Křesťanský lid se modlí především tzv. apoštolské vyznání víry, které se naučil spolu s katechismem. Ve mši sv. kněz pronáší nicejské vyznání víry. Na svátek nejsvětější Trojice se čte rozsáhlé vyznání víry sv. Atanáše. Kromě toho existují i formule vyznání víry méně známá. Všechny mají však společný styl, krátké ~~mágnoucí~~ věty, jež vyjadřují základní zásady naší víry a pro svou podobnost v tématu a ve formulích tvoří zvláštní druh v náboženské literatuře.

Ve vyznání víry jsou obdařeny základní pravdy naší víry. Myslili jsme n kdy na to, že pravdy naší víry, ~~komunikují~~ jsou fakty, a kromě Nejsvětější Trojice a věčného života, fakty historické? Nejsou to abstraktní fakty, ~~jiným~~ mimořádné události v dějinách lidstva. Kristus se narodil, zemřel, vstal z mrtvých, založil církev. Historické fakty, ~~avšak~~ s hloubkou, jež sahá daleko za za dějinnou skutečnost, a již jen víra může zastihnout a vyznávat. Když tato vyznání víry recitujeme ze srdce, činíme úkon vyznání ~~mágnoucí~~ křesťanské víry.

Existovalo něco podobného u Israelitů? Existuje-li musí mít stejné charakteristiky tématu a formy. Před více než 20 lety von Radovi se podařilo určit, že podobná vyznání víry ve starém zákoně skutečně existují. Dvě takové formule jsou v Deuteronomiu a jedna v konečné části knihy Josue. První formule v Deuteronomiu 26,5-9 je staršího data se znakem pozdějších oprav: Kočujici Aramej byl mým předkem. Sešel do Egypta s trohou lidí, prodléval tam a tam se vyvinul v národ veliký, silný a početný. Potom s námi jednali Egyptané zle, utiskovali nás a nakládali na nás otročinu, i křičeli jsme k Jahvovi, Bohu našich otců; Jahve slyšel náš hlas, pohlédl na náš útиск a bídou a ly potu a vyvedl nás Jahve z Egypta silnou rukou a napřaženou paží za úžasných činů, znamení a divů a zavedl nás na teto místo dal nám tu to zemi, zemi plnoucí mlékem a medem.

Obzvláštní hodnota tohoto vyznání spočívá v tom, že autor zachoval popis starého obřadu. Israelité přijdou s koší plnými prvotin žně a přinesou je v oběť jako uznání za dary země dané Bohem. ~~jiný~~ během oběti koš, přiblížuje se k oltáři a vyzdvihuje ~~mágnoucí~~ obětní dar v obětním úkonu. Mezi tím Israelita recituje: Dnes udělám vyznání víry před Hospodinem, Jahve.

Základní články tohoto vyznání víry je vytvoření národa, osvobození z otroctví, dar zaslíbené země, symbol budoucího vykoupení a osvobození od hříchu a dar milosti. ~~Mágnoucí~~ Toto vyznání víry se recituje při slavnostním obřadu, snad při obnovení úmluvy.

Bruhé vyznání víry je prostější a nacházíme jež v kontextu katechesé. Když tě v budoucnu syn tvůj bude ptát Co znamenají tyto zákony, tyto ~~mágnoucí~~ obřady, tyto před isy, které nám stanovil Hospodín Bůh náš? Ty odpovíš: Byli jsme otroky faraona v Egyptě, ale Hospodín nás vyvedl z Egypta rukou silnou se znameními a zásraky velkými a strašnými v Egyptě proti faraonovi a proti jeho domu v naší přítomnosti. A vyvedl nás ven, aby nás uvedl do majetku země, kterou přisežně líbil našim otcům.

mě, kterou přísežně slíbil naším otcům.

104/2
Hlavními hřebeny významu jde významný

Některé formulky se doslově opakují, styl je stejný. Při náboženské výuce, již Izraelit a dostal v rodině se naučil vyznání víry a desatero. Základní články víry je osvobození z Egypta a odevzdání země zaslíbené.

Třetí vyznání víry je mnohem širší. Při velkém obřadu, jemuž předsedal Josue, se opakují základní články víry a také jiné, doplňkové, jako úvod obnovy úmluvy. Náboženský literární druh "Věřím" tak dostává své základní členské místo v literárním druhu úmluvy, jejž pronáší představený a opakuje veškeren lid. Náboženský obřad je popsán s dostatečnou podrobností a ukazuje, že se nejedná o jedinečný případ v dějinách národa, nýbrž o ~~základní~~ kuliový akt, opakovaný pravděpodobně každoročně.

V náboženském životě židů vyznání víry zaujímalo velmi důležité místo. Dítě je získává ze rtů otcových, pronáší je venkován, když přináší prvotiny, obnovuje je lid při obnovení úmluvy.

Není zvláštní tato podobnost? Také křesťanské dítě se učí Věřím v Boha zároveň s katechismem a při obnově "nové úmluvy", což jest mše sv., kněz recituje credo, vyznání víry. Izraelita soustřeďoval svou víru ve dvojím aktu Božím: "Osvobodil nás z Egypta, uvedl nás do země". Bůh osvobojuje otroky, aby z nich udělal národ, bere je z cizí, prozatím země a dívá jim jinou zemi v majetek. Také křesťané jsou činností Kristovou osvobozeni z otroctví, hřichu a dábla, aby se stali národem či královstvím, církvi. Jsou osvobozeni z materiální země, aby měli milost a nebe.

Ve von Rodově teorii ~~vyznání víry~~ slouží za schema, za základní strukturu, na niž se staví velké historické dílo posvátných dějin biblických. Osvobození z otroctví a uvedení do země zaslíbené tvoří literární síť, na niž v rámci jednoho jednotlivého obrazce závisí mnoho různorodých faktů. Ale její síla je ještě větší, protože se v ní mohou vměstnat i předešlé fakty, svého druhu prehistorie, staré zaslíbení, jež se vyplňuje. Je také otevřena do budoucna, protože obsazení země není definitivní fakt, nýbrž něco, co se dramaticky plní během lidských dějin.

Tak také mezi křesťany na začátku církve se vytvořila krátká formule vyznání víry, jež zahrnovala základní fakty, zahrnuté v prvních apoštolských kázáních. Kristus zemřel, vstal z mrtvých, vstoupil na nebe". Kolem tohoto schematu evangelisté potom rozvinuli svá bohoslovecko výpravná díla. Z druhé strany vyznání víry poskytlo izraelitům své články, aby je mohli přenést do soukromé nebo veřejné modlitby, buď ve formě litanií nebo ve formě historických žalmů. Něco podobného činí i křesťanská zbožnost, jež proměnuje v horlivou modlitbu prostá ohlášení kreda.

Vskutku analýze tohoto literárního druhu vyznání víry či creda nám ukáza-
la mnoho zajímavých hledisek izraelského náboženského života a osvětlila některé stránky našeho křesťanského života, z čehož vysvítá určitá souvislost mezi
židy a křesťany. Bilance tedy i tentokrát je pozitivní. Příště evangeliích.

/Civiltá 7.5.1960, str. 254-263/.

Neuhäserstrasse v Mnichově v Bavorsku je jedna z hlavních ulic plná ruchu a provozu. Náhodnému chodci však přesto neujde, že mnoho lidí vchází a vychází jedněmi dveřmi nedaleko kostela sv. Michala. Jde se tudy do krypty po kostele mariánské kongregace mužů, nazvané Buerger-saal. Zde se stále modlí značný počet lidí, mužů, žen a dětí z různých vrstev společnosti. Říkají, že průměrně se tu zastaví denně alespoň šest tisíc osob. Všichni se sem přicházejí jen pomodlit, protože tu není nic zvláštního. Krypta je prázdná, holé stěny, jen před oltářem je náhrobní kámen se jménem a daty. Pater Rupert Mayer, S.J., 23.I.1876 - 1.XI.1956. Jeho životní dráha byla v krátkosti tato: Narodil se v rodiňe se šesti dětmi, studoval v Ravensburgu, kde po gymnasiálních studiích chtěl vstoupit do jezuitského řádu. Otec jej však přemluvil, aby počkal, studoval tedy zatím filosofii a teologii ve švýcarském Friburgu, byl vysvěcen na kněze a po roce vstupuje k jezuitům.

Představil se páteru magistrovi ve Feldkirchu těmito slovy:

"Jsem jako arch čistého papíru, piště na něj, co myslíte!" Po přípravných studiích je určen za lidového kazatele. Procestoval tak značnou část Německa, Holandska a Švýcarska. Těsně před první svět.válkou založil s jinými dvěma kněžími kongregaci Sester sv. Rodiny. Za války šel dobrovolně jako vojenský kaplan do prvních liniech, ale brzy nato byl těžce raněn, ztratil nohu. Od konce první války po dalších dvacet let zůstává v Mnichově, jako ředitel mariánské družiny mužů.

R. 1937 jej zatklo Gestapo, byl dvakrát propuštěn a vždy znova uvězněn. Po třetí se dostal do pověstného koncentračního tábora v Oranienburgu-Sachsenshausenu. Odtud se dostal r. 1940, ale až do konce války je vězněn v opatství Ettalu. Po válce se vrací do Mnichova, ale na svátek Všech svatých r. 1945 jej ranila mrtvice právě při kázání.

Kdo se blíže seznámili s touto osobností, byli překvapeni, že v něm našli člověka na první pohled docela obyčejného, jednoho ze svého prostředí. To byla právě charakteristická vlastnost P. Ruperta, že se dokázal dokonale přizpůsobit tomu, s kým mluvil. S dětmi ~~mámanami~~ si hrál dětské hry, s muzikanty provozoval hudbu, se sportovci sportoval tak ohnivě, že mu museli nosit svačinu na hřiště. Zvlášt dobrě uměl bězet, a jako student vyhrál několik závodů. V třinácti letech se naučil jezdit na koni. Jako bohoslovec dokázal takové jezdecké kousky, že mu důstojníci radili, aby nechal semináře a šel k vojenské jízdě. Ale neznali jeho povahu. Jeho duch potřeboval stále něčeho vyššího. Hrál velmi rád na housle a to s ohněm. Jako kaplan se připravoval na svá kázání tím, že si je nejdříve jakoby "přehrál na housle".

V noviciátě obětoval Pánu Bohu i tuto svoji lásku. Když ~~máman~~ musil později ve vězení vyplňovat dlouhé dotazníky, našel mezi nimi i otázku: Jaké hudební nástroje ovládáte? Napsal tuto odpověď: "Myslím, že jsem byl dobrým houslistou, ale už třicet let jsem nesáhl na housle." V noviciátě je totiž zabalil a poslal domů. Už z těch někdylika črt vidíme, že P. Mayerovi se dostalo od Boha šestí prožít opravdu šťastné mládí, v dobré rodině s pěti veselými sourozenci, mnoha přáteli, v životní síle a radosti. Ale při tom jej rodiče naučili současně smyslu pro povinnost a umění obětovat všechno, kdykoliv toho povinnost vyžadovala.

Naučil se skutečně žít a mít podíl na všech pěkných formách našeho života. Miloval společnost. Ale při tom brzy jeho pozorovací talent odkryl, že má kolem sebe mnoho takových, kteří nemohou, nebo nedokáží být tak veselými a plnými života, jako on sám. A to byl začátek jeho povolání k duchovnímu stavu.

Už jako student začal vyhledávat nikoliv ty přátele, s kterými se lépe bavil, ale ty, kteří byli osamocení, kteří zůstávali odstrčeni. Na prázdniny chodíval na Šumavu a tam se věnoval dětem z továrního prostředí tak, že chlapci se celý rok těšívali, až zas přijede student Rupert. V tom byla i později síla jeho apoštolátu. Celou svou život, radost, své schopnosti, to vše daroval hned tomu prvnímu, který potřeboval posily. Před první světovou válkou pracoval mezi dělníky v Mnichově. Ale nezapochyboval ani na okamžik. Vojáci na frontě potřebovali daleko víc potěsení, povzbuzení, poučení a posily. Určili jej za kaplana ve vojenské nemocnici. Ale chtěl být blíže těm, kteří snášeji bídou války, a šel za nimi do prvních linii. O jeho činnosti na frontě si můžeme učinit obrázek podle vzpomínek, které o něm napsal generál Hilmar von Mitteberg. Jeho svědectví je tím cennější, že pochází z pera nekatolíka. Píše mimo jiné: "Několikrát jsem měl příležitost být přítomen službě Boží, kterou P. Mayer konal pro vojáky. Posluchači byli vždy unešeni, zapomínali na všechno, když mluvil, poslouchali jeho myšlenky, které pramenily z povzneseného ducha. Měl obzvláštní dar řečnický. Ten-to dojem si odnášeli nejen katolíci, nýbrž i protestanté, z nichž mnozí se zúčastňovali těchto služeb Božích...."

Byl apoštolem křesťanství v pravém slova smyslu. Svou funkci vojenského kaplana vykonával s neobyčejnou obětavostí. Když byla bitva v nejpalcivějším ohni, našli jste jej vždycky v prvních liniích. Při bombardování chodil od jednoho k druhému. Byl všem duchovní posilou a morální

pomocí v nebezpečných srážkách. Případy, kdy proti všemu varování se vystavoval velkému nebezpečí života, je mnoho. Ale při tom všem se choval tak skromně, nechtěl aby byl viděn. Plat, který dostával jako kaplan, celý věnoval na potřebné věci pro vojáky. Obětovat se a dávat, to byla potřeba jeho srdce.... "

Podobné vzpomínky, jako generál Hilmar von Mittelberger, si zachovali na P. Mayera mnozí a mnozí jiní. Důstojníci, kteří ho varovali, aby se nevydával v nebezpečí, slyšeli vždy stejnou odpověď: "Můj život je v rukách Božích". Nebo jinak: "V tomto bombardování vždycky někdo umírá, je ty tedy vždycky nějaká duše, která mne potřebuje."

Bylo to právě při bombardování, kdy byl těžce raněn r. 1916. Známý německý spisovatel Hans Carossa, tehdy jako lékař na frontě, mu amputoval nohu. Jeho činnost mezi vojáky se tím končila, ale i to bylo dílo Prozřetelnosti Boží, která jej připravila k tomu, abychom použili výroku kardinála Faulhabera: Aby se stal apoštolem Mnichova,

RadioVaticana.cz

Ceská sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

R. 1664 vyšla v Kazani knížka s titulem "Příběhy poutníkovy, jak je sděluje svému duchovnímu otcí." V úvodu se tvrdí, že je to otisk rukopisu, který se našel na hoře Athos. Mají to být vzpomínky obyčejného ruského sedláka, který slyšel v kostele slova apoštola Pavla: "Modlete se bez ustání!" /l Sol. 5, 17/ a vydal se na cestu světem, hledaje, kdo by ho tomuto umění naučil. Jde o vzpomínky skutečné, nebo o literární fikci? Těžko říci! Knížka však dýchá takovou přirozenou svěžestí, že se dočkala ve světě úspěchu ještě dlouho po svém vzniku. V posledních letech jsme viděli několik překladů německých, francouzských, anglických/v Londýně se od r. 1930 objevila už 4 vydání/ i italský překlad. Literárně daleko slabší je druhá část knížky; mluví se sice o tomtéž, ^{námětu, ale tentokrát} ve formě theoretické theologické disputace. Vydali ji ruští emigranti r. 1933 v Ladimírové na Slovensku. Předáváme však slovo autoru samému:

"Člověk a křesťan jsem milostí Boží, hříšník svými skutky, poutník bez přistřeší svým příjmem, nejponíženější svým stavem, z místa na místo se potuluji. A moje jméno? Na zádečku pytlík suchého chleba a na prsou Svaté Písmo, to je všechno! Bylo to v dvacátou čtvrtou neděli po sv. Duchu, vešel jsem do kostela na mši sv., abych se pomodlil. Četli právě epištolu k Soluňanům, ve které se praví: "Modlete se bez ustání!" Tato slova se mne okamžitě vtiskla do mysli, začal jsem o tom přemýšlet. Jakpak se dokáže člověk bez ustání modlit, když musí dělat i jiné věci, aby se udržel při životě? Vyhledal jsem si to místo v Písmě svatém a na vlastní oči jsem viděl to, co jsem v kostele slyšel: je potřeba se modlit bez ustání /l Sá. 5, 16/, modlit se v duchu po všechn čas/Ef. 16, 18; l Tim.2,8/, ruce zvedat k modlitbě na každém místě. Přemýšlel jsem a přemýšlel jsem, jak tu záhadu rozhřešit, ale marně.

"Co mám dělat", pomyslil jsem si, "kdepak najdu někoho, kdo by mně to vyložil? Budu chodit po kostelích, kde káží nejlepší kazatelé, možná, že uslyším nějaké vysvětlení."

Douho poutník chodil a doptával se, zkoušel své štěstí všude. Konečně našel v jednom klášteře duchovního otce, "starce", který se ho ujal. Dal mu knížku s výňatky sv. Otců o modlitbě, nazvanou Philokalie/ rusky Dobrotoljubije, "Láska k ctnosti"/ a naučil ho krátké modlitbě, které se na východě říká Ježíšova modlitba: "Paně Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou, hříšníkem!" Poručil mu, aby tuto modlitbu opakoval třetisicekrát za den. Když se tomu naučil, ukládal mu víc a víc, nakonec poutník dokázal říci dvanáct tisíc modliteb denně a harmonicky je spojit s dýcháním a tlukotem srdce. Jeho duchovní otec zatím zemřel.

"Tak teď chodím po světě a bez ustání se modlím modlitbu Ježíšovu, která mně je nade všecko na světě drahocenější a sladší. Někdy ujdou za den sedmdesát verst a ještě víc. Ani o tom nevím, že jdu, vím jenom, že se modlím. Když mne ovane silný mráz, začnu se s větším úsilím modlit a brzo se celý prohřeji. Když mne začně přemáhat hlad, ještě častěji vzývám jméno Ježíše Krista a zapomenu, že se mně chtělo jíst. Onemocním-li, láme-li mne v kříži a bolí nohy, věnuji pozornost modlitbě a bolest necítím. Někdy mne lidé trápí, já si však ihned uvědomím, jak Ježíšova modlitba je sladká, a na všechnu zlost i hněv zapomenu. Myslím už jen jakoby napolo, o nic se nestarám, nic mne nezajímá, nic pomíjejícího si nepřejí vidět, nejraději jsem vždycky sám. Chce se mi stále ~~le~~ zabývat se jen jednou věcí, na kterou jsem si zvykl, stále se modlit a sotva se modlím, hned mně je veselo. Sám Bůh ví, co se to se mnou děje. Vím dobře, že to vše je jen cit, nebo jak to nazval neboštík stařec, věc přirozená, která uměle vznikla návykem. Ale neodvažuji se ještě postoupit výš, abych se naučil vnitřní modlitbě, abych si ji osvojil, nejsem toho ještě hodně, jsem nerozumný.

Čekám hodinu, kterou mi pošle vůle Boží a doufám v modlitby zemřelého starce. Nedostihl jsem ještě stupně modlitby, která je duchovní, bez ustání v srdci. Ale chvála Bohu, už aspoň jasně chápu, co značí to slovo, které jsem slyšel v epištole: "Modlete se bez ustání".

Zde končí první vyprávění. Poutník se cvičil stále a trpělivě v ústní modlitbě. Ale pak se stal div. Ústa se odmlčela a modlitba přešla do vnitra, každý dech i výdech, každý úder srdce se zdál vyslovovat svaté jméno Ježíš.

"Dlouho jsem putoval po různých místech a modlitba Ježíšova mne všude doprovázela, na všech cestách, při všech příhodách a nehodách mne uspokojovala a těšila..... Já jsem jen šel a šel a stále se modlil ústy. Nakonec jsem v poměrně krátké době pocítil, že modlitba začala sama sebou přecházet do srdce, to jest, srdce při svém obyčejném tlukotu začalo jakoby ve svém nitru vyslovovat slova modlitby při každém úderu, např.: 1./ Pane, 2./ Ježíši, 3./ Kriste atd. Přestal jsem se modlit ústy a začal jsem bedlivě poslouchat, co mluví srdce. Rozpomněl jsem se na ujištění zemřelého starce , a byl tam řešten. Nato jsem pocítil v srdci slabou bolest, ale v mysli mne hřála taková láska k Ježíši Kristu, že bych mu, myslím, hned padl k nohám, kdybych Ho uviděl, nepustil bych Ho, líbal bych jeho nohy, smáčel slzami a děkoval mu, že svou milostí a láskou, dal mně, nedůstojnému a hříšnému tvoru takové štěstí ve svém jméně.

Brzy nato se projevilo jakési velmi příjemné rozechřívání v srdci a toto teplo se rozlilo po celé hrudi. To mne přivedlo k tomu, že jsem se zvláštní pílí četl ^Y "Lásce k ctnosti", abych si své vlastní pocitý ověřil a abych se poučil, jak si mám dále ve vnitřní modlitbě srdce počítat; bez tohoto ověření bych se bál, že upadnu do klamu. Mohl bych považovat za zvláštní milost to, co je jenom přirozený zjev, mohl bych se pyšnit tím, že jsem se brzy naučil modlit. Zemřelý stařec mne před tím varoval. Proto jsem putoval víc a víc v noci, ve dne jsem seděl někde pod stromem a četl si ^Y "Lásce k ctnosti". Kolik nového, kolik moudrého

a mně dosud neznámého, mne tato četba odkryla! Zabral jsem se do ní víc a pocítil jsem takovou sladkost, jakou jsem si dříve nedokázal ani představit. S počátku byla některá místa mého hloupému rozumu nepochopitelná, to je pravda, ale později, účinkem vnitřní modlitby, to nejasné se mě rozjasnilo. Mimoto jsem někdy vidíval ve snu zemřelého starce, včelicos mi říkal, především však mou bláhovou duši nabádal k pokroč. V tomto šestí jsem prožil celé dva letní měsíce. Chodil jsem polesích a polních cestách, a když přijdu k vesnici, vyprosím si pytlík suchého chleba, do hrsti soli, načerpám bandasku vody a jdu dále sto verst...."

Příběhy poutníkovy jsou rozmanité, jako sám život, ale jedna věc jej vede stále a provede přes všechna úskalí, dá smysl všemu nesmyslnému bloudění lidského žití. Je to napomenutí apoštola: "Modlete se bez přestání!" A končí poutník: "Pomodlete se i vy za mne, velkého hříšníka, aby ve svém velkém milosrdenství Pán dovedl mou pouť k štastnému konci". "Z celého srdce ti to přeji," odpovídá jeho duchovní otec, "kéž láskyplná Boží milost tvou pouť osvítí a s tebou spolu putuje, jako kdysi anděl Rafael s Tobiášem!"

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

241 Fert. h. ab mit. nach. zählt. I. S. B.
f. 12^u aus. handl

207/3

Priest, Rose Marie, Dark wavy

(Fuel hz) and frictional]

Maurer Erkelt w. Palme v. Lübeck

Helmut Walde

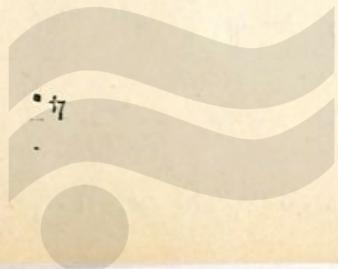
Wright, M. M. with all. (TJR)

~~With Mr. von Braun's
team he eventually
represented~~

bez vlastního opětovného výroku o tomto formátu, až bude mít význam
význam v jazyku ještě významnější.

Význam významu

27

ústav pro studium
totalitních režimů

..zprávy a aktuality z katolického světa

V vydání Vatikánu
 Vl Svatý Otec Jan 23. italským rozhlasovým poselstvím zakončil oslavy
 1900 výročí příchodu sv.Pavla na sotrov Maltu. Jubilejní oslavy začaly
 25. ledna tr. a vyvrholily v neděli, za přítomnosti kard. Aloise Müncha
 jako papežského legáta. Sv.Otec nejdříve se zmínil o hluboké a pevné ví-
 ře ~~málozájemné~~ obyvatelstva ostrova Malty, vysunuté tvrze křesťanské ^{tvoří} za po-
 hnutých dějin středozemní oblasti; nato opakoval maltézským katolíkům
 výzvu sv.Pavla, od něhož se jim dostalo křesťanství, aby stáli pevně v Pánu
 aby šli vpřed a se libili Bohu. "Stát pevně ve víře proti ~~nástranám~~ ^{kterými} Sata-
 ne jednou ~~přetvářející~~ se za anděla světla, usiluje o to, aby lidé zapomněli
 na posvátné dědictví křesťanství. Pevni v zásadách křesťanské morálky,
 ve velkymyslném zachovávání příkazů Desatera, přikázání církevních, ve vy-
 konávání 14 skutků milosrdenství, abychom mohli odolat svodům, které tu
 a tam dávají slyšet svůj hlas podobny klanným sirénám.) Pevni v Pánu, aby-
 chom ho znali, milovali a mu sloužili, živeni jsouce prstřednictvím milos-
 ti, jeho životem a jeho předrahocenným tělem, které je zárukou věčného ži-
 vota a budoucí slávy. Pevni ve věrné poslušnosti hierarchii, která ve vašem
 středu představuje samého Krista a tak vám zarzuje, že sloužíte samému
 Bohu. Taková pevnost nijak neznamená lenivé ustruntí na dosažených pozicích
 a tím méně nedostatek života. Podle výzvy sv.Pavla, třeba jít vpřed; opaku-
 jeme to zvláště mládeži, která nejednou je pokoušena se domnívat, že pos-
 lušnost zákonů Páně a jeho Církve znamená ochuzení, brzdění a omezování v
 letu k svobodnému růstu osobnosti. Právě naokpa, milovaní synové: opravdový
 křesťan, který přijal za své učení a příklad sv.Pavla, neví co to znamená
 zastavit se nebo což je horší jít zpět: plný radostních nadějí a touhy zlep-
 šit sebe a ~~živ~~
učinit lepším i svět, jde stále vpřed, neustále hledá co je dob-
 ré, prohlubuje vědomí své důstojnosti, že žije v Kristu; jemu chce připodob-
 nit své myšlení, své city, svou činnost a práci."Svatý Otec závěrem znova
 vyzýval věřící ostrova Malty, aby obnovili své předsevzetí líbit se vždy a
 ve všem Pánu životem bezuhonnému a vzorným, podle příkazů křesťanství. Nako-
 nec vyslovil přání, aby Malta zůstala navždy dědictvím sv.Pavla; a všem
 tamějším katolíkům udělil své apoštolské požehnání. Pronesl je v jazyku oby-
 vytel Malty.- Rozhlasové posltsví vyslechlo jen v hl. městě La Valettě více
 než 200 000 osob, které se sem sjely na zakončení ^{1900 výročí} oslav příchodu sv.Pavla.

(2) %

V. M. Dies v. h. w. m. Om. v. h. + R. h. + V. h. mitte zw. zw.
letz' zw. v C. f. Tolle w. h. f. h. te ob zw. zw. h. Habschneid
sagst h. h. - f. h. - a v m. d. h. h. nicht g. a. and. (Graubl.)
a h. h. h. Nejde si z. h. m. i. (). do D. Taf. 1. o. h. 2
and. sp. h. h. - a. n. g. g. g. h. h.

kard. legát Aleis Munch, kard. Marella a Traglia a členové papežské mise, 50 arc. a biskupů, nejvyšší místní církevní a slobčanské autority a zástupci svrchovaného maltézského rytířů spolu s kancléřem Rampollou Mnichov. Město Mnichov se otevírá, aby přijalo účastníky 37. světového sjezdu eucharistického, který začně oficiálně v neděli. Už v tomto týdnu zahájí své práce účastníci sjezdu nejrůznějších katolických národních i mezinárodních katolických organizací a spolků. I tyto sjezdy vyvrcholí v eucharistickém kongrese. Tak např. v úterý bude zahájeno všeobecné zasedání Katolických mezinárodních organizací. Zúčastní se ho na 200 delegátů ze zahraničí; bude předsedat arc. z Mnichova kard. Josef Wendel. - Pap. legát na eucharistickém sjězdu kard. Gustav Testa, býv. ap. nuncius ve Švýcarsku bude přítomen slavnému přijetí tzv. Stříbrných racků; jsou to církevní osobnosti, biskupové, kněží i prostí katoličtí laici, kterým bylo umožněn zúčastnit se sjezdu v rámci akce zvané stříbrný racek. Původcem této akce je poslanec v bavorském zemském sjězdu, bývalý ilegální účastník kongresu v Budapešti; ^{Hans Munkt} ^{posl. Munkt} který projezdil celé záp. Německo, ukazoval své fotografie z tohoto kongresu a z jiných, jako z Barcelony, a nakonec žádal přítomné aby velkomyslným darem umožnili jiným katolíkům přijet na Kongres. Prvním komu se tak umožnilo přijet ^{do Vídně} na kongres, byl čílský kapucín P. Severin Alcaman, jehož jméno znamená stříbrný racek; Toto jméno bylo přejato celé akce podle nejposlednějších zpráv, "přiletí" tímto způsobem do Mnichova na kongres 270 osob: z Grónska, Japonska, Austrálie, Latinské Ameriky, Afriky.

X X
(3) — Spolek kat. mužů všech západoněmeckých diecézí daroval Světovému eucharistickému kongresu drahocenný kalich, který bude po kongresu darován misiím Zmínky zaslhuje kalich limburské diecéze: je do něho vtepán peníz ze 7. století p. edstavující Krista a císaře Justiniána II. Pod záštitou ústředního výboru německých katolíků byla v Mnichově zahájena mezinárodní konference na téma: ^{Úkol katolíků} ~~Katolického svazku~~ v nové Evropě. Více než 80 odborníků z 13 zemí bude diskutovat o tom, jaký úkol ^{ukládá} ~~připadá~~ katolíkům v jednotlivých zemích úsilí o jednotnou Evropu. Jako přípravu na tuto konferenci Mezinárodní federace katolických sociologických ústavů vypracovala úplný statistický přehled o katolickém životě v Evropě. - Jednotlivé slavnosti a manifesterace, předávané v rámci sjezdu budou viditelným důkazem světovosti Církve. Slavné pontifikální mše svatou budou celebrovat arc. z Mnichova kard. Wendel, z Kolína nad R. kard. Frings, arc. z Vídni kard. König, arc. z Boloně v Itálii, arc. z Bombaje v Indii kard. Gracias, arc. z Paříže kard. Feltin,

Rocky Knobly, Mo., sp. vaginella, proximal part. pale. yellow

Verde looks & acted like our w. for 150 years & down here -
niles east molasses right; about 1/4 mile west of Niles
at Goliad parish's border San Elmo; below water & marshy. No
magnesia & briny salt water, water & marshy soil so only certain
trees can grow.

ústav pro studium totalitních režimů

Právni úřad obce. na řadě. Výběr záložky vznikl 31/2 v Praze; kdy bude 27.

arc. z Nového Yorku kard. Spellman a kard. Alois Münch, člen ústř. komise pro přípravu II. vat. koncilu. Mezi biskupy, kteří budou celebranty mší sv. při kongresu je též Polák mgsre Kozłowiecki, arc.v Lusace v sev. Rhodesii, bisku z Kopehágenu mons. Suhr, biskup z Lurd mgsre Théas a ap. vikář z Kuwaitu mgsre Stella. [V rámci kongresu je na programu zasedání Hnutí katolických rodin; bude předsedat kard. König z Vídně. K přítomným promluví biskup z Feldkirchu mgsre Bruné Wechner a italský jesuita, zakladatel a ředitel hnutí Za lepší svět P. Richard Lombardi. Zasedání se bude konat 6. srpna ve Sportovním paláci. - Kongresu se zúčastní asi 5.000 vojáků ze zemí západ. světa, zvl. z NSR, Itálie, Francie, Holandska, Belgie, Španělska a Kanady. Vojáci budou ubytováni ve velkém stanovém městě, které dalo postavit zemské velitelství Spolkové armády. - Svůj sjezd v rámci eucharistického kongresu slaví též katoličtí umělci. ~~Heslem~~ jejich ~~sjezdu~~ je "Kostel". Sjezd organizuje sekce umělců mezinárodního hnutí katolických intelektuálů a universitních studentů Pax Romana. Bude uspořádáno několik konceptů moderní náboženské hudby, bude otevřena výstava o výstavbě kostelů v Německu, návštěva moderních kostelů v Mnichově a okolí a konečně návštěva výstavy Biennale křesťanského umění v Solnogradě.] - Za zdar eucharistického sjezdu se modlí katolíci na celém světě, kterým není možno osobně se sjezdu zúčastnit.

na téma "Eucharistie a dnešek. Příprava".
Rakousko
- Katolíky z ČSR budou na kongresu zastupovat čeští a slovenští katolíci, kteří dle Euch. krále nebe a země po boku jejich bratří ve víře z celého světa v zahraničí. Po celý tyden slavností od 31. července do 7. srpna budou mít v jednom z mnichovských kostelů svou mší svatou s kázáním a jiné pobožnosti. Čeští katolíci se kromě účasti na hlavních sjezdových manifestacích sjedou do Rohru na dny duchovní obnovy a přátelského pobavení. Očekává se účast asi 100 krajanů, kteří si našli nový domov v Německu, Rakousku, Anglii Francii a v jiných zemích.

✓ San Sebastina. Japonský film Kameny na cestě obdržel první cenu Mezinárod. ní kat. filmové kanceláře na festivalu mezinárodního filmu v San Santander Sofia. Každý pokus odvést pozornost pracujících náboženskými obyčeji a zvyky, znamená sabotáž, píše bulharský komunistický časopis Černomorski front Deník zkoumá potíže v hospodářství; právě je zavinilo náboženství: kostely a modlitebny právě odvádějí obyvatelstvo od aktivní účasti na výstavbě socialismu a tak působí materiální škodu hospodářství.

Bern. Podle posledních statistik uvedených v kat. ročence Švýcarska l 664

misionářů rodem ze Švýcarska pracuje v zámořských misích. Mezi mužskými misijními společnostmi zaujímá první místo Společnost pro zámořské misie, která má mateřský dům v Betlemě; má v zámoří 114 kněží a 33 bartří laiků.

Kiel. Prázdniny s Bohem je heslo kampaně, která je v proudu v sev. Německu. Na všech nádražích jsou vyvěšeny plakáty a vyhlášky, na kterých je uvěděno, kdy jsou bohoslužby v nejbližších kostelích, ať katolických nebo evangelických.

Mgr. finančník ~~ASR~~ oznámil, že všechny státní peněženky, státní majetek leží u místního druhového, místního úřadu, především v tom, místním úřadu všech 3 obcí. Tato místní správa ne má, už žádat o svou vlastní druhovou. V rámci připomínky může tento úřad být povolen k použití 6 dní.

(rom)
Přesněji Kolín využívá důvěrhu míst. arch. druhového míst. úřadu Hubertu Bruchmu, který myslí provozovat místní výrobu a místní ~~územní~~ v rámci svého územního oboru. slavnostní posvěcení

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Bůh původce života // Zprávy: Svatý Otec Jan 23. odjel včera v pondělí večer z Vatikánu do Castel Gandolfo na svou letní vilu. Krátká kolona tří aut se sv.Otcem uprostřed projela rychle ulicemi Říma: všude byly sv.Otec radostně pozdravovali Římané i turisti, protože se zpráva o chystaném odjezdu brzy roznesla městem. Dříve než sv.Otec usedl do auta, sestoupil do basiliky sv.Petra a krátce se pomodlil u hrobu prvního papeže. U bran městečka C.G. sv.Otce přivítal kard.Pizzardo jako biskup albánský, kard.Canali předseda Pap.komise pro stát vat.města, starosta města C.G., další osobnosti. Brzy po ~~vítání~~ příjezdu do papežského zámku sv.Otec vystoupil na vnější balkon ústící na městské náměstí a pozdravil castegandolfské obyvatelstvo, které spolu s mnoha bohoslovci, ~~KKK~~ přišlo též pozdravit svého vznešeného spoluobčana. Sv.Otec poděkoval všem za jejich vřelé přijetí. Jeho úkolem zde v C.G. je být užitečným jednotlivcům i rodinám, modlit se za ně a za celou Církev k Pánu. Z audiencí udělených biskupům z celého světa mohl zřetelně vidět, že duch všeobecného bratrství vane Církví; pro všichni lidé, ~~KKK~~ bez ohledu na barvu pleti a na sociální původ, jsou děti Boží. Nakonec všem udělil své ap.požehnání.

Západní tiskové kanceláře přinášejí zprávu, že v dNěpropetrovsku na Ukrajině byla založena Ateistická universita; jejím úkolem je tzv.vědeckými důkazy dokázat, že Bůh neexistuje, že svět a život nepocházejí od Boha. Založení této ateistické univerzity v Dněpropetrovsku tvoří část protináboženské kampaně, která je vedena s mimořádnou silou právě na Ukrajině, kde právě stále je silný náboženský prvek. ^{Kievský} Deník Dělnické noviny si stěžoval nedávno, že existuje jakási tajná církev; mnoho dospělých i mládeže se účastní jejich shromáždění, aby se společně modlili a četli evangelium. Na Pedagogické akademii ve Vinnici komunisté uspořádali zvláštní kurs "veděckého vyučování zakladajícího se na postulátech ateismu".

Kancléř NSR Adenauer přispěl článkem do slavnostního ~~zápisu~~ brožurky vydané k Světovému eucharistickému sjezdu. Kongres se koná v době, kdy mysl každého poctivého člověka je svírána vážnými obavami, kdy ^{mír a lidská svoboda} většina světa je ohrožovány a nejednou se ocitají v bezprostředním nebezpečí. Německo ^{Orbis} si považuje za čest, že smí uspořádat Světový eucharistický sjezd, tuto

V Eichstättu v Bavarsku pokračují práce Mezinárodního týdne pro katachesi v misích. Týden byl zahájen min.čtvrtk. Je přítomno 43 biskupů a 150 odborníků v otázkách misiologických. Na zasedání zavítalo též několik kardinálů, jako arc.z Ria de Janeiro kard.Barros de Camara a arc.z Bombaje kard.Gracias. Světící biskup z Starsburku mons.Elchinger mluvil na téma

Bible a katechese: Biblická modlitba a události z bible by měly tvořit východisko pro svátostný život věřících. Zvláště mládež by měla být trpělivě uváděna do sféry Písma sv., aby se seznámila s řádem hodnot, který bohužel stále více a více zapomíná v dnešním veřejném mínění.

④ Cíle Tyčinek přináší myšlenky mohoucí zahraničního hnutí
ne klesající významu. Jejich hnutí je charakteristické
zemědělci malých obcí a rolníků městského zahraničí:
Zdejší světové rámec má odlišný trend než mimo Evropu,
mimo Evropu mimo Evropu, tedy tento směr byl výraznější
čímž. Naše vlastní - myšlenky mohoucí zahraničního hnutí
mimo Evropu mimo Evropu, tedy tento směr byl výraznější

26/7 60

209/1

Dnes hlučný pok. vylehl ^{rovnou} pod. ne kine "K čemuhovl".
P. Bůh - Původce života.
Dení rozhovor je naštvan

Dříve než budeme pokračovat v našich úvahách, můžeme shrnout v několika slovech výsledek předcházejících přednášek. Vývoj jednotlivých druhů a růst a rozvoj živočichů je řízen pří odními zákony. Slovo „zákon“ vyjadřuje zde určitou vnitřní sílu která se projevuje v živočichu stále stejným způsobem a řídí na př. jeho vznik, dělení buněk, vytváření jednotlivých ~~xxxx~~ ústrojí atd. Tato vnitřní síla je už předem tak zaměřena, že může někdy uskutečnit svůj výsledek třeba až v daleké budoucnosti. Musíme tedy připustit, že tyto síly jsou zaměřeny na určitý cíl, jinak nemůžeme vysvětlit, proč určité jevy v životě zvířat se opakují naprostě pravidelně a přesně. Ovšem pouze bytost, která myslí, může předem plánovat a připravit budoucí výsledek své práce; pouze rozum může zapojit všechny síly která má k dispozici k uskutečnění svého budoucího díla. Rozum a myšlení se mohou vyskytnout pouze v bytostech rozumových. Musíme tedy připustit, že přírodní síly, které ~~předpokládají-uzitý-pevný-plán-a-eíl~~, jednají za určitým pevným ~~ukázkou~~ cílem, předpokládají rozumovou bytost, která připravila tento cíl a naplánovala vše co je nutné k uskutečnění tohoto cíle. Nechceme-li připustit tento závěr, pak musíme nutně mluvit o náhodě o slepých silách v přírodě atd. Ovšem už jsme mnohokráte řekli, že toto vysvětlení je naprostě nevědecké. Příprava a splnění pětiletého plánu nemůže být dílem náhody nebo výsledkem slepých sil; slepé, nepředvídané síly mohou připravit pouze nesplnění pětiletého plánu. Podobně přírodní zákony a velkolepý plán přírody a vesmíru může být pouze výsledkem a uskutečněním nějakého plánu připraveného rozumovou bytostí.

Tento závěr je skutečně důležitý, nebot vyvrací materialistický názor na vznik života. Všechny odstíny materialismu, též materialismus dialektický tvrdí, že duch a myšlení se objevuje nutně pouze na konci vývoje. Pouze v člověku povstává zároveň s nervovým ústrojím a mozkem též myšlení a vědomí, které jsou výsledkem činnosti mozkové a tedy výsledkem hmoty. My jsme však došly k závěru, že už na počátku vývoje musel existovat nějaký duch, který připravil tento plán a vývoj a řídí vše k uskutečnění celého vesmíru i jednotlivých jeho částí.

Dialektický materialismus nazývá „idealismem“ každé pojetí světa, které tvrdí, že duch je počátkem a zdrojem veškerého dění a vývoje, zaměřeného za určitým cílem. Podle materialismu nauka o závislosti světa a hmoty ~~a~~^{na} duchové bytosti nutně vede k závěru, že hmotný svět může existovat pouze ve vědomí a myšlení této bytosti. To by ovšem byl idealismus, ovšem křesťanská filosofie nikdy nic takového netvrdila. Názor, že svět předpokládá ducha a myšlení naprostě nepopírá, že hmota a přírody skutečně existují. Musíme uvést i příklad ~~z~~-života-techniky z oblasti techniky. Hmotná díla, která jsou výsledkem práce techniků, nevznala náhodou, ale byla vynalezena v myslích a v rozumu těchto vědců a inženýrů. Ovšem to neznamená, že třeba nějaká vodní přehrada existuje pouze v myslích inženýrů – ona může být uskutečněna podle plánu techniků na Vltavě nebo na Váhu. A podobně také dílo Tvůrce neexistuje pouze v jeho duchu, ale bylo uskutečněno v čase a v historii.

Užili jsme už slova, „Tvůrce“, „dílo Tvůrce“ a tím jsme již tak trochu předem vyjádřili náš názor na vznik života. Musíme však ještě lépe objasnit, jak jsme k tomu závěru došli. Neodpověděli jsme ještě podrobň na otázku: „Kdo je tato duchová bytost, která vložila do žijících bytostí přírodní zákony, které řídí celý vývoj?“ Jedna věc je jistá na první pohled: dokonalost této bytosti musí přesahovat schopnosti lidského rozumu. Naše věda ještě nedokázala rozrešit tajemství života, i když se o to snažíme už několik století. A náš úkol není tak těžký: věda má přece před sebou sestavu živoucích bytostí a mohla by tedy přece snadno určit, jak tento život vznikl, proč se vyzýval tímto směrem, proč vznikly jednotlivé zákony. Je přece vždy mnohem snažší studovat nějakou věc, která již existuje než vynalést nějakou věc novou. Člověk však nedokáže ani rozrešit tajemství života, který už existuje – ona duchová bytost však připravila plán a zák harmonické zákony ne pouze pro jednu žijící bytost, ale pro celý vesmír a pro nesčetné množství bytostí.

Musíme tedy připustit, že tato bytost byl skutečný veliký vynálezce, který dávno před tím, než existoval člověk a myšlení už připravil zákony a různé tvary života, které se pak postupně uskutečnily ve vývoji. Tento duch, tato nekonečně dokonalá a schopná bytost ~~připravila~~-také naplánovala také ústrojí, která jsou nutná pro lidské myšlení. Je pravda, že naše myšlení nari plodem těchto ústrojí – ovšem předpokládá na př. smysly a různé mozkové oblasti, bez kterých člověk žijící ve světě nemůže myslit a jednat jako rozumová bytost.

Tedy nějaká dokonalá rozumová bytost musela naplánovat a připravit zákony a vývoj přírody a tež ústrojí, která jsou nutná pro lidské myšlení a jednání. Když tato bytost připravila vše, musíme říci, že je též Autorem všeho a jeho plánování a příprava nezávisí na hmotě a na ustrojích, která jsou ~~xixximikum~~ jeho dílem. Jakožto Vynálezce a Plánovatel života musel existovat, myslet a jednat již před tím, než život a různá ústrojí se objevila a jeho existence nemůže být závislá na tom, co je výsledkem a plodem jeho myšlení a jeho plánování. Existence inženýra a jeho myšlení není závislé a nemůže být závislé od existence ~~přehrad~~ vodní přehrady, která je výsledkem a plodem jeho myšlení a jeho vynalézavosti. Ona duchová bytost, která připravila ~~km~~ existenci hmoty a života, nemůže být tedy ve své myšlení závislá na hmotě a různých ústrojích. Můžeme tedy nazývat tuto duchovou bytost, naprosto nezávislou na hmotě, ~~Duchem~~ - t-j. bytostí, která ke svému myšlení nepotřebuje žádnoujinou bytost a žádnou hmotu.

Pro nás je pochopitelně velice těžké představit si tuto bytost, neboť nějaký duch bez těla se nám zdá být příliš neurčitý a mlhavý. Nemůžeme si jej představit, protože každá představa už předpokládá hmotný obraz v naší mysli. Ovšem i když si jej nemůžeme představit, můžeme přesto, ba dokonce musíme připustit, že tento duch může a musí existovat. A tak naše úvahy nás prozatím dovedly k závěru, že autorem života je duchová bytost která se podstatně liší od hmotného světa, ale může jej řídit a určovat jeho vývoj. Nechceme prozatím mluvit o Tvůrci světa, který vše stvořil. Ovšem musíme si položit alespoň ještě jednu otázku: tato duchová bytost je buď původcem všeho co existuje - všeho bez výjimky; a pak je to tedy Štvořitel; nebo není původcem všeho, ale je tež sama závislá od jiné bytosti; pak tato jiná bytost by musela být ještě dokonalejší a byla by ona původcem všeho. V každém případě však musíme připustit, že Duch je příčinou života a vesmíru a tento Duch je naprosto nezávislý od světa a života, protože vše co existuje, závisí ~~od~~ myšlení a ~~tvoření~~ této nedokečně dokonalé duchové bytosti. Nedošli jsme prozatím ještě ke křesťanskému pojetí Boha, ale už nyní můžeme říci, že tato bytost je ~~xixximikum~~ Bůh. Slovo Bůh tedy označuje duchovou bytost, která je odlišná od světa, nezávislá od všeho; tato bytost je též příčina všeho života - ne pouze života rostlin a zvířat ale též života lidského.

..zprávy z kat.světa. VM. Dnešní lós.Ramno přináší originální latinský apoštolského listu "Rubricarum instructum". Tímto ap.listem sv.Otec schvaluje nové rubriky breviáře a misálu, jak je vypracovala Kongr.obřadů a které budou v nejbližší době uveřejněny. Sv.Otec zároveň rozhoduje aby nové rubriky vsoupily v platnost 1.ledna 1961. Podrobnější obsah ap.listu podáme v našem čtyřtečním kněžském pořadu.

Řím. V Římě byla zahájeno všeobecné zasedání sdružení "Caritas internacionalis", která sdružuje všechny národní katolické charitativní organizace celého světa, až na charit.organisace zemí pod komunistickým jhem. Po úvodních slovech předsedy sdružení mons.Ferdinanda Baldelliho, který je též předseda Pap.pomocného díla, se ujal slova sekretář mons.Karel Bayer:mluvil o dosavadní práci a dodal několik výhledů na budoucí činnost sdružení:I charit.činnost Církve se musí přizpůsobit změněným okolnostem,zvl.sociálního rázu:v některých zemích je nutná spolupráce se státními podpůrnými organizacemi; v afrických zemích provádění charitativní činnosti musí být postupně víc a více svěřování domácím schopným laikům,které je nutné na jejich úkol připravit;mons.Bayer navrhoval založení zvláštních stipendií.O tom, jaká má být charitativní pomoc méně vyvinutým zemím promluvil dnes odpoledne gen.sekretář akce "Misereor" proti hladu a bídě ve světě ~~xxx~~;tuto akci organizuje německých biskupové - a pak asistent gen.reditele organisaice FAO, a nakonec výkonný ředitel char.org.amerických katolíků Catholic Relief Service,mons.

Edward Swanstrom.

Kongo. Světící biskup z Leopoldville protestoval proti šíření lživých a zkreslených zpráv,které v zemi a zahraničí šíří oficiální úřad pro propagaci. Tím se ničí svoboda informací a z demokracie, kterou chce nový stát být, se stává diktatura. Mons.Malula vyzývá věřící, aby si vážili vydobytych práv aby dokázali, že se dovedou postavit proti nové formě zotročení.Olupovat člověka o jeho svobodu a jeho mysl otravovat lží znamená činit útok na důstojnost svobodného člověka, Mons.Malula ~~má~~ zřejmě mysel na komunistické pronikání do oficiální informační služby,když pravil:Nemáme se čemu učít od vlád které vlastnímu lidu upírají základní svobodu, kterou my jsme právě získali. Ministrem propagandy v nové konžské vládě je marxisticky orientovaný Kašamura Indonésie. Biskupové Indonésie na nedávné společné konferenci rozhodli založit v zemi katolickou universitu.V závěrečném usnesení vyslovují naději,že bude možné co nejdříve toto rozhodnutí uvést ve skutek.Indonézští katolíci mají nyní dvě vysokoškolská učiliště:františkáni řídí v Bandungu fakultu pro právní a hospodářské vědy, a jesuité v Djokjakartě fakultu pedagogických věd.Nyní má být založena v Djakartě fakulta přírodních věd,soc.věd a pegagogie.

V djakartě byl založn spolek kat laiků Atma Jaya, který má připravovat za ložení nové university.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ro odnes, ne je význačnější se svou říši komunikačním řízením. Po následující
je, když vystoupí alespoň něco významného, když vystoupí alespoň něco významného,
a když vystoupí alespoň něco významného, když vystoupí alespoň něco významného,
a když vystoupí alespoň něco významného, když vystoupí alespoň něco významného,

ústav pro studium
totalitních režimů

210/2

Kanada. Ap.vikář z Keewatinu v sev.Kanadě mons.Pavel Dumouchel dal postavit k řízení své diecése síť 24 krátkovlnných vysílačů.Jeho diecése má rozlohu téměř milionu čtverečních kilometrů.^{Kanadské pošty daly k dispozici biskupově} a spojení mezi jednotlivými mísstanicemi je nadmíru nesnadné.

Řím. V neděle se nebudou konat žádné závody za dnů Olympijských her. Prohlásil to předseda organizačního výboru ministr Andreotti. Min.Andreotti též potvrdil, že všichni závodníci a účastníci Olympijských her budou ještě před jejich zahájením přijati v audienci papežem Janem 23.

Mnichov. Ze zemí za železnou oponou budou se moci zúčastnit eucharistického sjezdu v Mnichově jen malé skupiny katolíků z Jugoslavie. Generální seretariát sdělil, že v uplynulých týdnech se hledělo všemi prostředky umožnit též co největšímu ppčtu věřících z vých.Německa přijet na kongres.

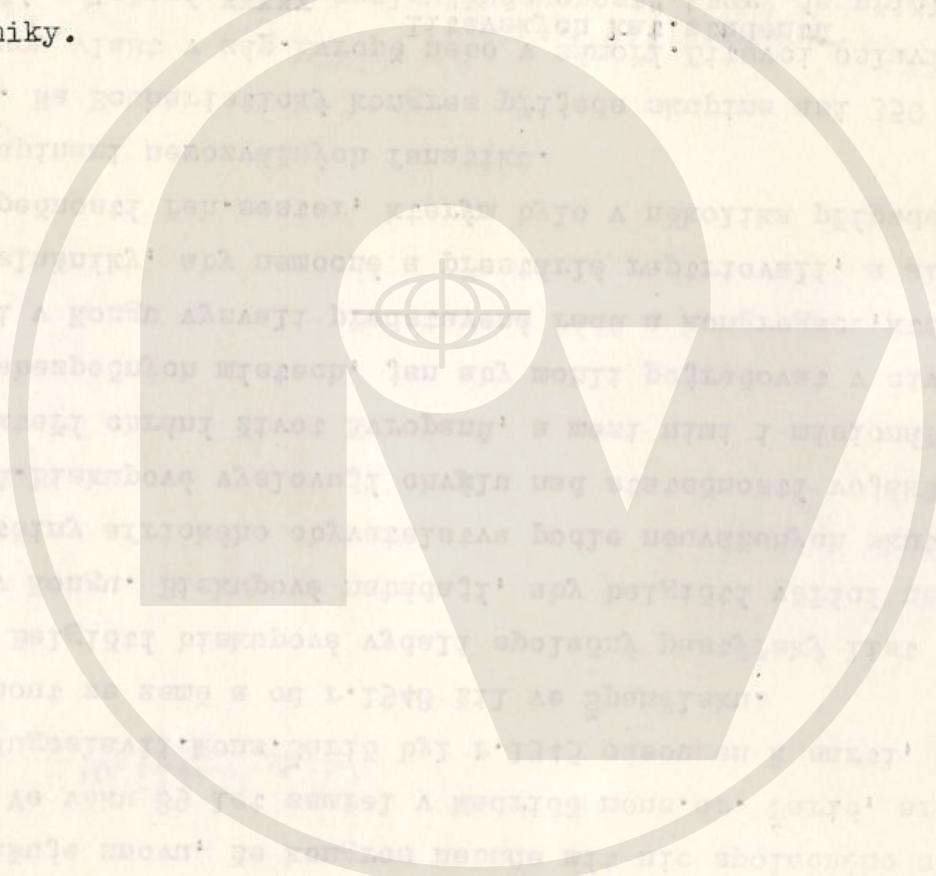
Dosud ale nedošla ani jedna přihláška větší skupiny poutníků.Ani jednotlivci to nebudou mít lehké uniknout přísné kontrole východoněmeckých komunistů a přijet na kongres. Právě naopak, řada případů ukazuje, že komunisté zastavily vydávání propustek do záp.Německa pravě na dny kongresu, vedení kongresu projevuje nad tím upřímné politování a prohlašuje znova, že kongres nebude mít nic společného s politikou.

Madrid. Ve věku 89 let zemřel v Madridě mons.dr. Šarič, arcibiskup ze Sarajevo v Jugoslavii.^{Mužitruje} Mons.Šarič byl r.1945 odsouzen k smrti, ale podařilo se mu uniknout ze země a od r.1948 žil ve Španělsku.

Belgie. Belgičtí biskupové vydali společný pastýřský list k pohnutým událostem v Kongu. Biskupové nabádají, aby belgičtí věřící neposuzovali smýšlení většiny afrického obyvatelstva podle neuvážených skutků několika jednotlivců.Biskupové vyslovují chválu nad statečností vojáků belgických i jiných, kteří chrání život Evropanů, a mezi nimi i misionářů, kteří zůstali na nebezpečných místech, jen aby mohli pojračovat v civilisační práci. Ordináři v Kongu vyzvali představené rádů a kongregaci, které mají v Kongu své příslušníky, aby nemocné a přestárlé rapatriovali, a aby zvl. bděli nad bezpečností řeh.sester, kterým bylo v několika případech opravdu ublíženo skupinami nezovážných fanatiků.

Mnichov. Na Ecuharistický kongres přijede skupina asi 350 Litevců, kteří mají novou vlast v záp.Evropě nebo v zámoří.Litevci oslaví v Mnichově též 50.výročí založení ~~svěk~~ spolku "Budoucnost", který je přičleněn k hnutí Pax Romana a rádným součástí Katolické akce.Spolek založili r.1910 studenti v Moskvě a v Lovani, aby sespolečně mohli bránit proti nihilistickým

a positivistickým tendencím. Po obnovení litevské republiky r. 1918 hnutí si vzalo za heslo Omnia instaurare in Christo – vše znovu obnovit v Kristu a stalo se tak vlivným spolkem, který sdružoval žáky, studenty i akademiky.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Spořitelna města Mnichova dala uspořádat ve svém paláci příležitostnou výstavu na téma "Křesťanské motivy a svatí na mincích". Výstava ukazuje mince zdoby Konstantina Velkého z r. 312 s nápisem: V tomto znamení zvítězíš - Hoc signo victor eris" až k vyvrácení Konstantinopole Turky, mince ze středověku, papežské mince, mince bavorských panovníků a biskupů, a jiné mince s výjevy z biblických dějin, s křížem, obrazy svatých a andělů.

Výstava ukazuje, že křesťanské symboly byly v dějinách s oblibou raženy a vytepávány na peníze; lidé tak chtěli překazit kletbu peněz a majetníkovi dopomoci k požehnání. - Za dnů Eucharistického kongresu bude v Mnichově předvedena německá premiéra filmu o životě „rista Pána pod názvem: "Cesta Páně". Původce filmu je apoštol společné modlitby růžence v rodinách P. Patrīk Peyton. Film je ilustrace patnácti růžencových tajemství. Světová premiéra byla na Světové výstavě v Bruselu před dvěma roky. - Další premiérou bude předvedení filmu "Obětní cesta řeholní sestry". Je to zfilmovaná povídka německé spisovatelky Gertrudy von le Fortové "Poslední na popravišti známá jako drama Bernanose a opera Poulenka Rozhovor karmelitánek. Film jedná o mučednictví karmelitek za francouzské revoluce. - V rámci kongresu bude též vzpomenuto 100. výročí smrti ~~XXXVII~~ biskupa ve Filadelfii ve Spojených státech, rodáka z Prachatic sl. B. Jana Nep. Neumanna. Biskup Neumann si získal velké zásluhy o organizování katolického farního školství. Vzpomínu na sl. B. Jana Neumanna poráda sdržení kněží a katolíků ze Sudet. - "Známky zvěstují Krista" tak zní název ~~výstavy~~ snad největší dosud uspořádané sbírka známek s obrazy křesťanskými motivy. Výstavu pořádá mezinárodní spolek katolíků sběratelů známek sv. Gabriela. 135 sběratelů ze 23 zemí vystavuje své sbírky, mj. světoznáma sbírka benediktinského opatství v Maria Laachu, sbírka známek s obrazy P. Marie Švýcara Rüttimana a sbírka katolických známek, která patří novojorskému arcibiskupovi kard. Spellmannovi. Tyto sbírky byly už odměněny mnoha cenami na mezinárodních výstavách. - Poslanci bavorského zemského sněmu všech politických stran s úchvalou předsedy zemského sněmu dali k disposicím organizátorům kongresu své byty v Mnichově. Budou v nich bydlet biskupové, delegáti velkých misíjních řádů a kongregací. Několik účastníků kongresu bude bydlet v slavném Maximilianeum. V senátním sále je postaveno 30 přenosných oltářů. - Řada evropských zemí bude na kongresu zastoupeno členy svých vlád. Tak např. Rakousko bude zastoupeno spolkovým kancléřem Raabem a předsedou národní rady Figlem, Itálie ministrem rozpočtu Pellou a ministrem národní obrany Andreottim, Francie min. spravedlnosti a informací, Španělsko oficiální delegací, kterou vede min. zahraničí a Holandsko ministryně práce a sociální péče, hr. Klemissem.

V našem kněžském pořadu podáme nejdříve překlad ap.listu "Rubricarum instructum"...

Zprávy z kat.světa: Sv.Otec Jan 23. udělil ve středu dopoledne první generální audienci na své letní vile v C.G. Bylo přítomno více než 12.000 věřících a turistů, pocházejících ze všech světadílů. V příležitostném proslovu sv.Otec se dotkl předmětu, který je mu zvláště drahý: ohlášený ^{verbis cibis hinc} koméik. Koncil chce být východisko k velké obnově, k novému silnému vyzařování evangelia do celého světa. Je nutné znát pravý smysl koncila. Už v minulém století před I.vatikánským koncilem chtěli někteří, aby Církev řekla, jak se vyrovnat s různými jevy občanského světa, aby měla ohled na úmysly a požadavky světa, přizpůsobila křesťanský život a zvl. svůj apoštolát požadavkům různých států. Každý vidí, jak nebezpečné jsou tyto názory, které i dnes tu a tam ~~se~~ vyskytnou. - K. R. učinili v roce 1962, jde o rok již a pár.

V sobotu sv.Otec zakončí apoštolským požehnáním zasláným rozhlasem, pobožnost nemocných kněží před lurdskou jeskynkou. Pobožnost je obětována za zdar nastávajícího ~~všeobecného~~ koncila. Pobožnost bude vys.vat.rozhlasem spolu s it.rozhl.sítí a jedním z pořadů francouzského rozhlasu.

Kard.Tomáš Tien,arc.z Pekinu v Číně, ale žijící na Formose jako ap.administrátor arciediecéze tajpehské prohlásil, že čínští komunisté zavřeli 26 ze 30 kostelů v Pekinu. Zbývající 4 jsou též pod dozorem tajné policie, která sleduje ty, kdo do kostelů vejdou. Pekinští kněží musí pracovat, aby si vydělali na živobytí, a nedovoluje se jim vykonávat kněžské funkce.

Anglická princezna Markéta odhalila památník ke cti sv.Bonifáce, apoštola germánských národů. Slavnost se konala v rodišti světcově Crediton. Byl přítomen zástupce města Fuldy, ve kterém sv.Bonifác je pochován.

Irští katolíci vykonali zvláštní pobožnosti na vyprošení svatořečení bl. Olivera Plunketa primasa a arc. z Armaghu. Bl.Oliver Plunket byl obžalován že neuposlechl rozkazu krále Karla II., který přikazoval všem biskupům a kněžím opustit Irsko, a že měl účast na spiknutí proti Angličanům. Byl od souzen k smrti a popraven v Tyburnu 1681.

Na Eucharistický kongres do Mnichova přijede 18 umělců z Indie, kteří předvedou hru ^{rm}Nimala Niketan. Obsahem hry je stvoření, pád, vykoupení a láska. Hra podobná řeckým mysteriím je napsána v sanskrtu a je provázena klasickou indickou hudbou. Skupina indických umělců též předvede posvátný tanec na téma 150. želmu, dále lidové tance z kraje Kerala Panjab, lidové písničky provázené flétnou z bambusových stvolů a indickými bubínky a círk.písničkami.

Naší národní identitu o jeho významu. Dostalo ji mnohem víc, než jí dalo.
K. F. měl taky své, nemusely. ~~Foto~~ byla významnou věc
fir. v. ne mít. mohl kdy zač. poř.

C. možná s mlsadí, omyle vole a je mi obrovský

ne jistého nejmenšího vlivu. Práv jde o celém mnoha, i když je mnoho z nich mnohem vlivnější, než mnoho z nich, když je s nimi vlivnější. Vyb. můžu mít
přesnou situaci ~~je~~ s tímto vlivem.

2

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

ISSN 1212-90

STU

Mohl jí míté uvolit k místu; kruží, kruží, i v něm ukrývá slou 21/2
funkce *motu* *úč. nstj*

Čtvrtý Osservatore Romano přineslo nový apoštolský list svatého Otce Jana XXIII., vydaný "motu proprio", z vlastního popudu. List začíná slovy "Rubricarum instructum - Čelek rubrik"; svatý Otec tímto listem schvaluje nové rubriky o sloužení mše svaté a o modlitbě breviáře, které vypracovala kongregace obřadů, a zároveň rozhoduje, že tyto rubriky vstoupí v platnost 1. ledna 1960. Poslechněte si český překlad tohoto apoštolského listu. Nejdříve poznamku pro českou posluchačkou, kteří snad nejsou tolik záběhlí v liturgii: "Rubriky" jsou části breviáře a misálu, ve kterých jsou obsaženy pokyny, jak sloužit mše svatou, modlit se breviář a udělovat svátosti i svátoštiny, tedy liturgické pokyny; kdežto modlitby jsou vytiskeny černě, rubriky jsou tištěny červeně, latinsky ruber, odtud rubriky.

Apoštolský list "Rubricarum instructum", kterým se schvaluji nové rubriky římského breviáře a misálu.

Čelek rubrik, které řídí a stanoví veřejnou bohoslužbu Církve, Svatá stolice podrobně neustále hleděla *jak* *přesněji* stanovovat tak i dokončit; činila tak zvláště po tridentském sněmu. Čelek rubrik proto stále rostl, protože se přidávaly četné opravy, změny a dodatky, zavedené postupem času; dále se tak ne vždy systematicky, a to bylo nejednou ke škodě původní jednoduchosti a jasnosti liturgie.

Nebylo tedy nic divného, že náš předchůdce Pius XII. blahé paměti, vyhověl četným žádostem biskupů a rozhodl se zjednodušit alespoň po některých stránkách předpisy v breviáři a misálu. Stalo se tak dekretem kongregace obřadů z 23. března 1955.

Následujícího roku 1956, když už nabývaly určitých forem studia, která měla připravit všeobecnou reformu liturgie, týž náš předchůdce si přál, aby byli dotázáni biskupové, co soudí o další liturgické reformě římského breviáře. Odpovědi biskupů byly pečlivě prozkoumány; Pius XII. *proto* rozhodl, aby se přikročilo k všeobecné a systematické reformě rubrik breviáře a misálu. Celou věc svěřil zvláštní komisi odborníků.

My pak, když jsme se z vnuknutí Božího rozhodli svolat všeobecný sněm, nejdříve jsme přemýšleli, co by se mělo učinit stran onoho záměru našeho předchůdce. Po dlouhé a zralé úvaze jsme se rozhodli předložit Otcům hastávajícího všeobecného sněmu základní zásady týkající se liturgické reformy; zmíněnou reformu breviáře a misálu (že by nebylo vhodné oddalovat). Proto z vlastního popudu a po důkladném studiu věci svou apoštolskou mocí

schvalujeme celek rubrik římského breviáře a misálu, jak jej připravila skupina odborníků kongregace obřadů a pečlivě zkoumala Papežská komise pro všeobecnou reformu liturgie. ~~Schumavímecký~~

1. Stanovíme tedy, aby nové rubriky římského breviáře a misálu; rozdělené na tři části, to je "Všeobecné rubriky", "Všeobecné breviářové rubriky a "Všeobecné mešní rubriky", spolu s "Kalendářem římského breviáře a misálu"; které brzy vydá kongregace obřadů, už od 1. ledna roku 1961 se řídili všichni ti, kdo se hlásí k římskému obřadu. Ti pak, kdo se hlásí k jinému obřadu s latinskou řečí, mají se přizpůsobit co nejdříve novým rubrikám ve všem, co není v přesném smyslu slova vlastní jejich obřadu.

2. 1. ledna 1961 ztrácejí platnost "Všeobecné rubriky" římského breviáře a misálu, a dále "Dodatky" a "Změny" v rubrikách římského breviáře a misálu, sestavené podle buly našeho předchůdce sv. Pia X. "Divino afflatu", a které dosud stály otištěny na začátku těchto knih. Podobně přestává platit dekret kongregace obřadů z 23. března 1955 o zjednodušení rubrik; tento dekret byl pojat do nového textu rubrik. Konečně je též odvolána platnost dekretů a odpovědí na dotazy a pochybnosti, které se neshodují s novými rubrikami.

3. Je odvolána platnost rozhodnutí, výsad, dovolení a zvyků jakéhokoliv druhů, i těch které platí přes sto let nebo od nepaměti, dokonce i těch, které by zasluhovaly zcela zvláštní zmínky, pokud odpovídají novým rubrikám

4. Vydavatelé liturgických knih, kteří mají schválení a dovolení Svaté stolice, mohou připravit nové vydání římského breviáře a misálu podle nových rubrik. Kongregace obřadů dá patřičné pokyny, aby se zajistila nutná jednotnost nových vydání.

5. V nových vydáních římského breviáře a misálu se vynechají texty rubrik o kterých je řeč v druhém odstavci a se napřed otisknou nové rubriky: v breviáři text "Všeobecných rubrik" a "Všeobecných rubrik breviářových" v misálu text "Všeobecných rubrik a všeobecných mešních rubrik".

6. Konečně všichni ti, jejichž to je úkolem, ať se postarají o to, aby kalendář a liturgické části, vlastní té které diecézi nebo řeholnímu rádu, byly upnuty s předpisem a duchem nových rubrik a kalendáře, a aby vše bylo předloženo ke schválení kongregaci obřadů.

Když jsme tedy stanovili to, o čem shora, domníváme, se, že odpovídá němu apoštolskému úřadu, abychom připojili několik napomenutí.

211/4

Nové uspořádání rubrik z jedné strany je zlepšený celek rubrik římského breviáře a misálu, je přehledněji uspořádán a shrnut do jediného textu, z druhé strany zavádí několik zvláštních úprav, kterými je modlitba breviáře poněkud zkrácena. Přálo si to mnoho biskupů, kteří mysleli zde především na velký počet kněží, ^{velmi} víc a více zatížených starostmi a pracemi v duchovní správě. Tyto kněze a vůbec všechny, kdo jsou vázani modlit se b breviář, s otcovskou myslí vybízíme, aby pečlivější a zbožnější recitaci nahradili zkrácení breviáře co do délky. Protože pak nejednou je poněkud zkrácena četba svatých otců, snažně vybízíme duchovní osoby, aby často sáhli jako k duchovní četbě nebo předmětu rozjímání k spisům Svatých otců oplývajícím moudrostí a zbožnosti.

To, co jsme rozhodli a stanovili tímto apoštolským listem, vydaných z vlastního popudu, nechť nabývájí platnosti a sily. Nechť (jim) neoporuje nic, ani to, co by zasluhovalo zvláštní zmínky.

Dáno v Římě, u svatého Petra 25. července l.P. 1960, našeho pontifikátu
druhého. Jan XXIII., papež

Jan XXIII., papež

V neděli 31. července, jak jsme už mnohokrát oznámili začíná blízko naší vlasti, v Mnichově 37. Světový eucharistický kongres. Budou zastoupeni katolíci všech zemí světa; jen země pod komunistickým jhem nebudou mít své přímé zástupce a účastníky. Ale nebudou scházet: budou je tam zastupovat krajané, kteří si zvolili nový domov na druhé straně železné opony. České katolíky bude zastupovat asi 100 jejich krajanů. Péčí Katolické misie a spolu Cyrilometodějská liga je současně ~~zakončení~~ pořádána Národní pouť na kongres. Účastníci budou bydlet v benediktinském klášteře v Rohru; tam si též vykonají duchovní obnovu v české řeči, promluví si o bolestech apoštolské práce mezi našimi krajany rozptýlenými ve všech světadílech. Po skončení sjezdu - ~~zakončení~~ v pondělí 8.srpna - všichni účastníci autobusem

pojedou k hranicím své staré vlasti, a vzpomenou při modlitbě všech dnečnících
mučedníků a vyznavačů pro Krista. - Připojte se k těmto svým krajanům,
kteří vás budou zastupovat na ~~XXIX~~^{mničkovském} kongrese, a modlete se, aby
se nad naší vlastí co nejdříve snesla duha svobody a míru a aby v ní
~~XXXIX~~^{XXVII} zůstal králem a panem Eucharisticky Kristus,

V Evropském světě vznikly významné režimy

..zprávy z Vatikánu a z kat.světa.

VM. Sobotní l' Os.Romano přináší jména piskupů, p edních kněží a řeholníků, které sv.Otec jmenoval členy nebo poradci Pap.komise pro biskupy a řízení diecésí, ustavené napřípravu všeobecného církevního sněmu.

VM. Sv.Otec přijal ~~#~~^{na své vile} v C.G. ve zvláštní audienci ~~účastníky~~ všeobecného zasedání sdružení Caritas internationalis, ve kterém jsou se skupeny všechny národní katolické charitativní spolky.celého světa. V pří Na zasedání byla řeč především o tom, jak přizpůsobit kat.charit.činnost dnešní ležitostné allokaci sv.Otec pravil, že i dnes je tólik utrpení ve světě, do které třeba zmírnit; je nutné stále velké úsilí, jak připomenout katolíkům jejich povinnost na tomto sociálním a charitativním poli.Je nutné rehabilitovat pravý křesťanský pojem lásky a vrátit ~~důležit~~ čest skutků milosrdensví. Především je nutné koordinovat charitativní činnost na mezinárodním poli aby solidarita katolíků s jejich trpícími bratry mohla se projevit okamžitě a účinně.Právě to je úkolem sdružení Caritas internationalis.Svatý Otec vzpomněl postavy sv.Vincence z Paoly, a pravil, že i dnes je nutné v Církvi probudit apoštoly lásky,kterých svět má zapotřebí;křest.láska odmítá jakékoliv odlučování rasové. Závěrem přítomné vybízel k další vytrvalé práci a jim udělil své ap.požehnání.Byli přítomni zástupci 43 nár.kat.char.org.

Hongkong. Sedmdesátiletý Vilém Walsh, bratr Mons.Jakuba Walshe, biskupa, ~~ého čínští komunisté~~ který ~~xxxi~~ v březnu odsouzen byl na 20 let žaláře, přijel do H.K.,aby se pokusil navštívit svého bratra, vezněného v Šanghaji. Vilém Walsh čeká na vstupní visum.

Mnichov V Pátek kongresového týdne 5.srona odpoledne se koná v býv.koncertáboře v Dachau vzpomínková slavnost na všechny ~~zdejší~~,kteří zde v tomto smutně proslulém táboře ztratili život nebo byli vězněni.Nato světíví biskup mnichovský mons.Neuhausler posvětí kapli zasvěcenou tajemství smrtelné úzkosti Páně, která je postavena z darů věřících z celého světa. Vzpomínková slavnost začíná příchodem 3.000 mužů,kteří přijdou do Dachova pěšky z Mnichova.Po úvodních slovech promluví jako svědkové hrůzy dachovského koncentráku bývalí vězňové:býv. akouský spolkový kancléřa nynější předseda nár.rady Leopold Figl, arc.adam Koziowiecki, polák, který byl vězně jako mladý kněz a franc.min.spravedlnosti Edmond Michelet autor světoznámé knihy Rue de la liberté - Ulice svobody. Modlitbu za téměř 30 000 obětí dachovského koncentráku se pomodlí kard.Mimmi. Současně s touto smírnou povobžností v Dachově se budou konat v Německu i zahranicí podobně pobožnosti;organisuje je Spolek kat. zen.

Paříž. Francie má 41 704 diecésních kněží na 5 milionů obyvatel, připadá tedy jeden kněz na 1000 obyvatel. Tuto st. tisku uveřejnil časopis "Kněžské a řeholní povolání. V 71 z 87 diecéší pracuje 2131 kněží v administrativě, 6491 pracuje ve školách, 2271 je duchovními poradcí v sociální práci a 22 794 pracuje v duchovní správě. 3314 je na odpočinku.

Polsko. Polský rozhlas uspořádal nedávno anketu o politickém a nboženském stavu polské mládeže. Z dotázaných jinochů a dívek jen 12% se hlásí k komunismu, 21% prohlásilo, že chtějí být považováni za demokraty, 28 řeklo, že ení vázáno na zádné politické hnutí a 39%, že o politiku se nezajímá. Přímo zdravujícím je výsledek ankety o náboženském smýšlení: Jen 4,3% o sobě řeklo, že se hlásí k atheismu, kdežto 78,3% se vyslovilo pro katolicismus. 17,4% dalo vyhýbavou odpověď nebo na tuto otázku neodpověděli. Výsledek ankety je v úplném rozporu s Gomulkovým trvzením, že nedávné nepokoje náboženského rázu vyvolala malá skupina chuligánů. (v Olštině a Nové Huti) nebo

Mnichov. Přečtením poselství sv. Otce Jana 23. bylo zahájeno v Mnichově výroční zasedání ústředí katolických mezinárodních organizací. Je přítomno 200 delegátů z 40 zemí světa. Sv. Otec projevuje svou úchvalu nad tématem sedání - Církve a pokrok národů - a vyzývá katolíky, aby se zapojili do různých akcí, které mezinárodní organizace začaly na pomoc méně vyvinutým zemím. - Lékařství ve světě techniky, tak zní téma 9. mezinárodního sjezdu katolických lékařů; sjezd byl zahájen rovněž v Mnichově a skončí před zahájením eucharistického kongresu. Je přítomno na 1 000 lékařů z 24 zemí. V prvním proslovu předseda sjezdu prohlásil, že lékařství nikdy nesmí považovat člověka za pouhý předmět lékařské vědy a jiných přírodních věd. Takový postoj by vedl k omylům, jejichž bolestné památky zanechal naciismus. Lékařství nemůže odezírat od lidské duše a jako dobrí lékaři musíme doplňovat technickou dokonalost skutečnosti ducha. Sjezdu kat. lékařů poslal své poselství sv. Otec: Kristus Pán je nejdokonalejší lékař, stojí v něm, jen on může vyléčit duši i tělo. - Biskup berlínský kard. Julius Döpfner odpověděl na opětovné trvzení východoněmeckého tisku, jako by eucharistický kongres byl nějakou politickou manifestací. V pastýřském listě, který byl čten ve všech kostelicích vých. části berlínské diecéze, kard. Döpfner prohlašuje, že kongres má mít výhradně náboženský ráz. Útoky komunistického tisku jsou ovoce zlé vůle. Kard. Döpfner zvě věřící, kterým nebude možné přijet do Mnichova, aby spojil své modlitby s modlitbami účastníků, aby odpověděli nanenávist láskou, na úsilí o rozdelení tábora Církve, větší jednotou a neochvějnou.

V Salzburku byla otevřena výstava "Biennale moderního křesťanského umění u příležitosti světového kongresu výstava má heslo "Eucharistie a oltář. Je vystaveno 360 prací 190 umělců pocházejících z 15 zemí.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Zítra v neděli začne v Mnichově v Bavorskú 37. Světový eucharistický sjezd. Poslechněte si dnes úvahu na téma sjezdu: Pro mundi vita -Pro život světa..... Účastníci tohoto setkání v Rohru zvou své karajany doma, aby se v modlitbě spojili s nimi a prosili, aby Eucharistický Kristus zůstal králem naší země, a aby všichni jeho věrní co nejdříve mohli svobodně a věřejně tuto svou víru též vyznávat. Přijď nám království tvé...

Zprávy: Svatý Otec Jan 23. přijal v soukromé audienci kard. Gustava Testu, který je legátem na mnichovském eucharistickém sjezdu, a ostatní členy papežské mise, která kard. Testu provází. ^{X Karl Testa a d. papež. misie} Všichni od jedou letdlem do Mnichova v neděli v poledn Kard. Legát bude přijat oficiálním ^{v Dne} způsobem na Mariánském náměstí při památném mariánském sloupu. V mnichovské katedrále P. Marie bude závěrečná pobožnost. - Berlinský biskup kard. Döpfner sdělil duchovním správcům východní části své diecéze, že jednání biskupů s vládními představiteli, aby se dovolilo věřícím z vých. Německa zúčastnit se kongresu, skončily nezdařem. ~~Už~~ v sobotu byla otevřena v Mnichově výstava "Posvátné ukrajinské umění". 12 ukrajinských umělců, žijících v exilu v Záp. světě, vystavuje své nejnovější díla s náboženskou inspirací. Jsou též vystaveny fotografie nejslavnějších ukrajinských ikón. - Ve čtvrtek sjezdového týdne, 4. srpna přijme biskupská svěcení mons. Česlav Šipovič ^{řeholník ze} ~~xxxm~~ společnosti P. Marie, duchovní správce katolických Bělorusů ve Velké Británii. Je to po prvé od sjednocení běloruské církve vých. obřadu, že běloruský kněz je jmenován biskupem. Biskupská svěcení mu udělí ap. visitátor Ukrajinců vých. obřadu žijících v záp. Evropě mons. Bučko. - 17 farních kostelů Mnichova bylo dánno k dispozici příslušníkům 17 národů, kteří přijeli na sjezd. Tak na př. Češi mají své bohoslužby v kostele sv. Štěpána, Slováci překrásný kostel zasvěcený sv. Janu Nepomuckému, zvaný Asamův kostel. - Všichni kardináli ~~xxvii~~, biskupi ^{tí kat.} v pondělí budou přítomni pašijovým hrámu v Oberammergau. V polední přestavce budou hosty nedalekého benediktinského kláštera v Ettalu. - Ze Saigonu odjelo 74 vietnamských katolíků na kongres. - 10.000 dětí z uprchlických rodin z Honkongu darovalo sjezdu uměleckou monstranci. ^{monstrance} vyjadří je myšlenku: Kristus a svět. - Závěrečným slavnostem kongresu bude přítomen spolkový president dr. Lübke, spolkový kancléř Adenauer a řada ministrů spolkové vlády i zemských vlád.

Rumí kněz
W. Brunone.

V Mnichově byl dnes zahájen slavnostní týden Světového eucharistického kongresu. V tzv. Hale vojevůdců naproti kostelu slavného barokního teatinu sloužil slavnou pontifikální mši svatou arc.mnichovský kard Wendel. Bylo při tomno 8 kardinálů, asi 60 patriarchů a biskupů, osobnosti církevního a občanského světa a asi 200 000 věřících, kteří zaplnili prostranství před Halou, Odeonské náměstí a třídou krále Ludvíka, která se směrem k Hale Kard. Wendel pronesl též příležitostné kázání: rozvedl v něm hlavní téma kongresu: Za život světa - Pro mundi vita, Kristus dal apoštolum a jejich nástupcům v kněžství - poslání a moc opakovat jeho oběť na oltáři, aby jeho smrt, zdroj nového života, byla oznamována světu dokud od nepřijde znova. Pro život světa - prostřednictvím své oběti Kristus nám poskytl pokrm, chlé kromě v jeho tělu. Člověk přes svou hřečnou touhu, přes všechn poček proměněny výsledkem v jeho tělo. Člověk přes svou hřečnou touhu, přes všechn poček vedy a techniky, vše nepodaří odstranit smrt. Smrt, fysická a zvláště duchovní, smrt duše, vstoupila do světa hřichem. Hřichem, k němuž byl člověk sveden lží. Tato lež ještě dnes pracuje a probouzí pochybnosti, chce uvést v pochybnosti Boží řád v životě člověka a společnosti. Ateismus panuje nad velkou částí světa a jeho touha po nadvládě nebyla ještě ukojena.

A jinde ve světě lidé žijí, jakoby Boh neexistoval. Jejich život je proniknut praktickým materialismem. Pro tento svět, ve kterém vládne smrt, nejen fysická, pro duchovní život tohoto světa Kristus obětoval svůj život a obětuje jej den co den, aby tento život posiloval a utvrzoval a dával mu růst až k úplné zralosti. Pravda, myslí. Ve jistém závěru.

V odpoledních hodinách přijel do Mnichova kard. papežský legát Gustav Testa spolu s ostatními členy papežské mise. Na letišti ho privítal kard. Wendel a zastupce bavorské zemské vlády. Oficiální příjati se konalo na Mariánské náměstí před památným mariánským sloupen; skončilo v katedrále P. Marie svátečným požehnáním. - V sobotu večer začaly též kulturní podniky uspořádané v rámci eucharistického kongresu. V Sjezdové síni Německého muzea provedení oratorium od Artura Honneggera Král David. Dnes neděli večer je na programu další koncert na kterém budou provedena "Cantica Sacra" od Otty Jochuma; další v pondělí večer budou provedeny oratorium Lauda Sion od Orlanda Lassa, Eucharistická litanie od Wolfganga Amadea Mozarta a Glagolská mše od Leoše Janáčka - v provedení sboru a orchestru Bavorského rozhlasu za řízení Evžena Jochuma; v neděli večer bude ze holosového rozhlasu vysílán hlaholní oratorium "Kniha sedmi peklostí" od F. Schmidta.

37.)
Vl. n. 2. sv. syn., 25' byl zahrána hra v hov.

→ Slavnostní motetto (Světového eucharistického kongresu)

Německý originál od Gertrudy von le Fortové, zhudebnil Josef Haas.

Pane násle

Pane, vlna strachu a hrůzy jde zemí

nejistota se šíří po cestách světa -

kdo nás zachrání, až přijde smrt?

Kdo přijme do náručí krásnou zemi, až se hroutí?

Pán zachrání náš život, až zemřeme,

On neopustí krásnou zemi, až se zhroutí

Jeho láska přesahuje jakoukoliv míru

jeho milosrdenství je nekonečné

Černí i bílí jsou jeho děti

Všechny národy skrze něho se staly jedním národem.

Co ve vás pak zemře, děti lidí?

S nebe sestoupil ten, který vás zachrání,

Vaším bratrem se stal váš stvořitel -

~~XXXJEMXX~~

On věčně živý, stal se vaším pokrmem.

Dětský sbor:

Svými dětskými hlasy

velebíme věčné tajemství

Zpíváme: radujme se a plesejme,

V Bohu je věčný život.

Hlasy všech národů velebíme věčné tajemství!

Zpíváme: radujme se a plesejme - v Bohu je věčný život!

Dětská mohutnost
zprávy o Vatikánském rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Chu-li Binh quocit lidstis, ~~nhan~~^{man} me ten spiritit shin

Recur- sive, stem of which looks just like a network. Stem nodes.
are
ash)

(+) Koden + prelatu pop. misi
Hocat. ligat pusti' poslisi' w. Du : Jan 23. v ném mygal ^{n'cashi} hongem, of u mohili pe topici' mi, of perw/til pumeli o ts, of
tl pumeli materialitas, My shouzi many pihulu marnost'
lidulu poslisi'. W. Du mygal mi', of hest. marnost' n'cashi
na a n'e u alim mi', tel ay first perw/til jis pihulu
tl poslisi' jasokan hest. marnost' zatuna. W. Du hest
poslisi' poslisi' na Eucharistii, m'tok jasokan a jedushii sila.
Kend. ligat pihulu ari. of mihun poslisi' sila, jis alim
mihun sila mihun system. Poslisi' na t. si mihun mihun na 2

middle stomach region. Turned me to the middle note on 2
today & were stills and passed each. Tongue. Much ~~more~~^{less} nervous &
less hot, or vice of thyroid mixture perhaps. ^{but} first to newborn piglet.
Stomach quite per-lymphic trouble & hiccups. O. M. -

Encl. *rijst nootki* or *orechi* with by gone. — Kand legat *goli* o minima fusa — Ben-
dura, o $\frac{1}{2}$ mill. lvs. lar. milia

(x) Min. w. omits *modicum* small. This was, however, modicum with min.
notes or hand. Went possible pl. small; i. probably mainly small,
as in British school and others in a majority, and therefore considered, as of
new meaning and species' physis, and will be started in onwards'
parallel British tradition.

^{462c} xx H. porteri which began a short migration & then
a few miles further down lost num. until.

FATTI E ANALISI

Agosto-Settembre, 1960

S O M M A R I O

Le relazioni fra i paesi del blocco.....	pag. 1
Il Comunicato di Bucarest; Il punto di vista sovietico sulla riunione di Bucarest.	
Guerra e Pace - il dibattito continua.....	" 4
Nuovi contributi sovietici; Reazioni italiane e francesi; Il Consiglio Mondiale della Pace.	
Sviluppi interni nel blocco cino-sovietico.....	" 10
Tendenze economiche in Polonia.	
Affari asiatici e africani.....	" 12
Il Congresso degli Orientalisti; Interesse cinese in Africa; Propaganda cinese; Tattica dei comunisti indonesiani; La milizia in Cina.	

* * * *

ústav pro studium
totalitních režimů